

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lišky a soudců Mgr. Tomáše Brauna a JUDr. Petra Trebatického, Ph.D., LL.M. v právní věci

žalobců:

- a) **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, IČO 013 12 774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátkou JUDr. Ivanou Syrůčkovou
sídlem Plzeňská 232/4, 150 00 Praha 5
- b) **Česká dominikánská provincie**, IČO 004 08 379
sídlem Husova 234/8, 110 00 Praha 1
- c) **Římskokatolická farnost Býčkovice**, IČO 627 69 774
sídlem Velká náves 1, 411 48 Křešice
- d) **Římskokatolická farnost - děkanství u Všetech Svatých Litoměřice**, IČO 467 71 719
sídlem Mostecká 225/5, 412 01 Litoměřice
- e) **Římskokatolická farnost Prackovice nad Labem**, IČO 627 69 391
sídlem Zahradní 32/2, 410 02 Lovosice
- f) **Římskokatolická farnost Chcebuz**, IČO 627 69 316
sídlem Kostelní 175, 411 08 Stětí
- g) **Římskokatolická farnost - děkanství Libochovice**, IČO 467 70 151
sídlem Purkyňova 17, 411 17 Libochovice
- h) **Římskokatolická farnost Sutom**, IČO 467 71 301
sídlem Masarykova 68, 411 13 Třebenice
- i) **Římskokatolická farnost Dlažkovice**, IČO 627 69 405
sídlem Dlažkovice 1, 411 15 Dlažkovice
- j) **Římskokatolická farnost Lovosice**, IČO 467 72 537
sídlem Zahradní 32/2, 410 02 Lovosice
- k) **Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích**, IČO 467 71 930
sídlem Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice

- l) **Římskokatolická farnost Budyně nad Ohří**, IČO 467 70 194
sídlem Děkanská 8, 411 18 Budyně nad Ohří
- m) **Římskokatolická farnost Roudnice nad Labem**, IČO 467 69 323
sídlem Komenského 174, 413 01 Roudnice nad Labem
- n) **HELUZ cihlářský průmysl, v.o.s.**, IČO 466 80 004
sídlem U Cihelny 295, 373 65 Dolní Bukovsko
pod body b) až n) zastoupených advokátem JUDr. Jakubem Křížem
sídlem Na Podkovce 281/10, 147 00 Praha 4
- o) **Jiří V.**, narozený xxx
bytem xxx
- p) **Václav V.**, narozený xxx
bytem xxx
- q) **Monika V.**, narozená xxx
bytem xxx

proti

žalovanému: **INSOLV, v.o.s.**, IČO 283 98 483
sídlem Rumunská 1798/1, 120 00 Praha 2
správce konkursní podstaty úpadce Služby pro zemědělství Střížovice
státní podnik v likvidaci, IČO 148 68 334
zastoupený advokátem Mgr. Vojtěchem Suchardou
sídlem Plzeňská 3350/18, 150 00 Praha 5

o vyloučení nemovitostí z konkursní podstaty úpadce

o odvoláních žalobců a žalovaného proti rozsudkům Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. července 2013, č. j. 77 Cm 6/2009-1991 a ze dne 20. listopadu 2014, č. j. 77 Cm 6/2009-2199,

č á s t e č n ý m r o z s u d k e m

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. července 2013, č. j. 77 Cm 6/2009-1991 se potvrzuje v bodě I. výroku v části týkající se těchto pozemků:

- a) v k.ú. Litoměřice
 - KN parc.č. 160
 - KN parc.č. 2600/1 o výměře 698 m² (původně pozemek parc.č. 2600/1 o výměře 2213 m², který byl rozdělen na pozemek parc.č. 2600/1 o výměře 698 m² a pozemek parc.č. 2600/7 o výměře 1515 m²)
 - KN parc.č. 2600/4 o výměře 1146 m² (původně pozemek parc.č. 2600/4 o výměře 2151 m², který byl rozdělen na pozemek parc.č. 2600/4 o výměře 1146 m² a pozemek parc.č. 2600/8 o výměře 1005 m²)
 - KN parc.č. 5049/2 (původně pozemek parc.č. 5049, který byl rozdělen na pozemky parc.č. 5049/1, parc.č. 5049/2 a parc.č. 5049/3)

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.

b) v k.ú. Soběnice

- KN parc.č. 861/4
- KN parc.č. 861/5
- KN parc.č. 733/2 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 861/2 díl 2)
- KN parc.č. 875/12 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 861/2 díl 2)
- KN parc.č. 733/4 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 861/2 díl 2)
- KN parc.č. 865/8 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 861/2 díl 2)

c) v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic

- KN parc.č. 3
- KN parc.č. 11
- KN parc.č. 12
- KN parc.č. 13
- KN parc.č. 22
- KN parc.č. 69/1
- KN parc.č. 70
- KN parc.č. 138
- KN parc.č. 139/6
- KN parc.č. 141/1
- KN parc.č. 142/1
- KN parc.č. 142/2
- KN parc.č. 143
- KN parc.č. 154/1
- KN parc.č. 179/7
- KN parc.č. 179/22
- KN parc.č. 180
- KN parc.č. 182
- KN parc.č. 194/1
- KN parc.č. 194/3
- KN parc.č. 195
- KN parc.č. 197/1
- KN parc.č. 200/4
- KN parc.č. 200/10
- KN parc.č. 204/1
- KN parc.č. 204/3
- KN parc.č. 204/4
- KN parc.č. 212/1
- KN parc.č. 212/2
- KN parc.č. 363/1
- KN parc.č. 364
- KN parc.č. 394/1
- KN parc.č. 394/2
- KN parc.č. 398
- KN parc.č. 14/1
- KN parc.č. 14/2
- KN parc.č. 15
- KN parc.č. 71
- KN parc.č. 179/1
- KN parc.č. 401
- KN parc.č. 146 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 146)
- KN parc.č. 147 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 147)

- KN parc.č. 152/1 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 152/1)
 - KN parc.č. 153/1 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 139/1)
 - KN parc.č. 153/10 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 153/1)
 - KN parc.č. 167/18 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 167/1)
 - KN parc.č. 167/19 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 168/1)
 - KN parc.č. 181 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 181)
 - KN parc.č. 185 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 185)
 - KN parc.č. 317/12 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 317)
 - KN parc.č. 383 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 383)
 - KN parc.č. st. 1/2
 - KN parc.č. 426
 - KN parc.č. st. 69
 - KN parc.č. st. 1/4
 - KN parc.č. st. 1/5
 - KN parc.č. 179/2
 - KN parc.č. 179/3
 - KN parc.č. 179/21
 - KN parc.č. 140/1 o výměře 39113 m² (původně pozemek parc.č. 140/1 o výměře 39235 m², který byl rozdělen na pozemek parc.č. 140/1 o výměře 39113 m² a pozemek parc.č. 140/8 o výměře 122 m²)
 - KN parc.č. 240/2 (původně pozemek parc.č. 240, který byl rozdělen na pozemek parc.č. 240/1, parc.č. 240/2, parc.č. 240/3 a parc.č. 240/4)
 - KN parc.č. 240/4 (původně pozemek parc.č. 240 – viz výše)
- d) v k.ú. Horní Nezly
- KN parc.č. 614 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 614)
 - KN parc.č. 615/1 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 615/1)
- e) - KN parc.č. 342/12 v k.ú. Prosmyky
- KN parc.č. 5299/1 o výměře 4008 m² v k.ú. Litoměřice
- f) v k.ú. Píšťany
- KN parc.č. 100/120 o výměře 710 m²
 - KN parc.č. 100/121 o výměře 783 m²
- g) v k.ú. Chcebuz
- KN parc.č. 346/25 o výměře 8852 m²
 - KN parc.č. 464/6 o výměře 460 m²
 - KN parc.č. 1175/1 o výměře 30533 m²
 - KN parc.č. 1175/23 o výměře 27332 m²
- h) v k.ú. Libochovice
- KN parc.č. 1017/7
 - KN parc.č. 1017/34 (v rozsudku veden jako pozemek PK parc.č. 847)
 - KN parc.č. 1017/35 (v rozsudku veden jako pozemek PK parc.č. 848/1)
 - KN parc.č. 1017/36 (v rozsudku veden jako pozemek PK parc.č. 848/2)
 - KN parc.č. 1017/16 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 1054/1 a část pozemku PK parc.č. 1054/2)
 - KN parc.č. 1055 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 1054/1 a část pozemku PK parc.č. 1054/2)

- i) v k.ú. Sutom
 - KN parc.č. 117/1 o výměře 25884 m²
 - KN parc.č. 117/13 o výměře 4835 m²
 - KN parc.č. 117/15 o výměře 5144 m²
 - KN parc.č. 106
 - KN parc.č. 115/1
- j) v k.ú. Dlažkovice
 - KN parc.č. 79/1
 - KN parc.č. 80
 - KN parc.č. 81/1
 - KN parc.č. 79/5
- k) v k.ú. Lovosice
 - KN parc.č. 3031/114 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 445)
 - KN parc.č. 3031/141 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 445)
 - KN parc.č. 3031 /119 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 457)
 - KN parc.č. 3031/136 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 457)
 - KN parc.č. 3031/150 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 485)
 - KN parc.č. 3070/75 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 485)
 - PK parc.č. 481 díl 2
- l) v k.ú. Lukavec u Lovosic
 - KN parc.č. 78/14
 - KN parc.č. 78/5
 - KN parc.č. 78/4
 - KN parc.č. 78/1
 - KN parc.č. 110/15
 - KN parc.č. 128/46
 - KN parc.č. 210/19
 - KN parc.č. 215/2
 - KN parc.č. 128/20
 - KN parc.č. 128/1
 - KN parc.č. 210/71
 - KN parc.č. 210/48
 - KN parc.č. 210/45
 - KN parc.č. 86/16
 - KN parc.č. 97/7
 - KN parc.č. 433/9
 - KN parc.č. 452/5
 - KN parc.č. 433/10
 - KN parc.č. 452/1
 - KN parc.č. 128/35 o výměře 954 m²
- m) v k.ú. Nížebohy
 - KN parc.č. 133 (v rozsudku veden jako pozemek PK parc.č. 133)
- n) v k.ú. Libochovice
 - KN parc.č. 1088/15 (v rozsudku veden jako pozemek PK parc.č. 830, pozemek PK parc.č. 828/2, pozemek PK parc.č. 828/1, pozemek PK parc.č. 829, pozemek KN

parc.č. 1088/3 a pozemek KN parc.č. 1770/8)

- KN parc.č. 1017/1 (v rozsudku veden jako pozemek PK parc.č. 1017/1).

- II. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. července 2013, č. j. 77 Cm 6/2009-1991 se v bodě II. výroku v části týkající se pozemku KN parc.č. 21 v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic mění tak, že se tento pozemek vylučuje ze soupisu konkursní podstaty úpadce Služby pro zemědělství Střížovice, státní podnik v likvidaci.
- III. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne ze dne 20. listopadu 2014, č. j. 77 Cm 6/2009-2199 se potvrzuje v bodě II. výroku v části týkající se těchto pozemků:
- a) KN parc.č. 158 v k.ú. Litoměřice
KN parc.č. 861/6 v k.ú. Soběnice
- b) v k.ú. Chcebuz
- KN parc.č. 483/1 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 483/1)
 - KN parc.č. 483/3 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 485/1)
 - KN parc.č. 483/4 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 483/2)
 - KN parc.č. 485/2 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 485/2)
 - KN parc.č. 486 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 486)
 - KN parc.č. 489/1 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 485/1)
 - KN parc.č. 508 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 508)
 - KN parc.č. 509 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 509)
 - KN parc.č. 523 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 523)
 - KN parc.č. 524/3 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 524/3)
 - KN parc.č. 1057 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 1057)
 - KN parc.č. 1066/8 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 1063/1)
 - KN parc.č. 1066/22 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 1063/1)
- c) v k.ú. Libochovice
- KN parc.č. 1016 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 1016 a část pozemku PK parc.č. 1017/2)
 - KN parc.č. 1017/14 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 1016 a část pozemku PK parc.č. 1017/2)
 - KN parc.č. 1019/1 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 1016 a část pozemku PK parc.č. 1017/2)
 - KN parc.č. 1017/16 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 1055)
 - KN parc.č. 1055 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 1055)
 - KN parc.č. 1017/25 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 1017/2)
 - KN parc.č. 1838/4 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 1017/2)
- d) v k.ú. Lovosice
- KN parc.č. 3031/125 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 456 díl 1)
 - KN parc.č. 3044/16 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 456 díl 1)
 - KN parc.č. 3043/13 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 278/1 díl 1)
 - KN parc.č. 3045/1 (v rozsudku veden jako část pozemku PK parc.č. 278/1 díl 1)

- e) v k.ú. Ledčice
- KN parc.č. 2873
- KN parc.č. 3421
- KN parc.č. 3650
- KN parc.č. 3827
- KN parc.č. 3550
- KN parc.č. 3386
- KN parc.č. 2896
v rozsudku vedených jako pozemek PK parc.č. 1444
- f) v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic
- KN parc.č. 69/2
- g) v k.ú. Soběnice
- KN parc.č. 712/6
- KN parc.č. 790/16 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 791)
- KN parc.č. 790/30 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 813/10 díl 1 a část pozemku PK parc.č. 813/10 díl 2)
- KN parc.č. 790/28 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 813/11 díl 1 a část pozemku PK parc.č. 813/11 díl 2)
- KN parc.č. 790/29 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 813/13 díl 1 a část pozemku PK parc.č. 813/13 díl 2)
- KN parc.č. 790/15 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 790)
- KN parc.č. 790/19 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 813/12 díl 1 a část pozemku PK parc.č. 813/12 díl 2).
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) 20 666,80 Kč na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jakuba Kříže.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům c) až n) 109 359,80 Kč na náhradu nákladů odvolacího řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jakuba Kříže.
- VI. Ve vztahu mezi žalovaným a žalobci o), p) a q) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též jen konkursní soud) rozsudkem ze dne 24. 7. 2013, č. j. 77 Cm 6/2009-1991 (dále jen částečný rozsudek) na základě žaloby podané původně Pozemkovým fondem České republiky v bodě I. výroku rozhodl, že se ze soupisu konkursní podstaty úpadce Služby pro zemědělství Střížovice, státní podnik v likvidaci (dále jen úpadce), vylučují tam specifikované nemovitosti a spoluvlastnické podíly na nemovitostech, v bodě II. výroku v části, již se žalobce domáhal vyloučení tam specifikovaných nemovitostí a spoluvlastnických podílů na nemovitostech ze soupisu konkursní podstaty úpadce, žalobu zamítl a v bodě III. výroku deklaroval, že o „zbývající části žalobního nároku a o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozsudku“.

2. V odůvodnění konkursní soud zrekapituloval předmět žaloby a stanoviska účastníků a konstatoval, že usnesením ze dne 17. 1. 2013, č. j. 77 Cm 6/2009-1668, jež nabylo právní moci dne 23. 1. 2013, připustil, aby na místo původního žalobce Pozemkového fondu České republiky (dále jen původní žalobce) vstoupila do řízení Česká republika – Státní pozemkový úřad /nyní žalobce a)/.
3. Při rozhodování vyšel soud prvního stupně z toho, že:
 - Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 10. 2000, č. j. 18 K 124/99-23, jež nabylo právní moci dne 31. 10. 2000, byl prohlášen konkurs na majetek úpadce a správcem konkursní podstaty byl ustaven Ing. Michal Bednařík (dále jen původní správce); účinky prohlášení konkursu nastaly dnem 20. 10. 2000.
 - Usnesením č. j. 18 K 124/99-269 konkursní soud uložil původnímu žalobci, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto usnesení podal proti původnímu správci žalobu, jíž se bude domáhat vyloučení nemovitostí v usnesení uvedených; nemovitosti byly vždy označeny katastrálním územím, obcí, listem vlastnictví (LV), podílem, původem, parcelou, dílem, výměrou, budovami a poznámkou.
 - V doplňku č. 1 prohlášení o majetku úpadce č. j. 21111/2008-13000 Ministerstvo zemědělství v souvislosti s nemovitým majetkem upozornilo, že řada položek soupisu představuje majetek, který může náležet do správy původního žalobce podle § 1 a § 17 zák. č. 229/1991 Sb., s tím, že je nezbytné tuto skutečnost zohlednit před zařazením jednotlivých položek do konkursní podstaty.
 - Dne 24. 10. 2008 doručil původní správce konkursnímu soudu aktualizovaný soupis konkursní podstaty úpadce, a to nemovitostí úpadce, datovaný dne 17. 10. 2008, obsahující celkem 47 listů, v němž byly jednotlivé nemovitosti označeny katastrálním územím, obcí, velikostí podílu (byl-li zapsán pouze spoluvlastnický podíl), původem (původ buďto nebyl vyznačen nebo byl vyznačen údaj PK), číslem parcely, číslem dílu (pokud byl sepsán jen určitý díl), výměrou a budovami (pokud se na parcele nacházely). V tomto soupisu konkursní podstaty byly zapsány také sporné nemovitosti, a to bez poznámky spornosti.
 - Konkursní soud usnesením č. j. 18 K 124/99-707 ze dne 3. 11. 2008 udělil souhlas s tím, aby původní správce prodal mimo dražbu nemovitosti v usnesení uvedené včetně sporných nemovitostí; stanovil přitom podmínky prodeje: a) zpeněžení za tržní cenu určenou nejvyšší nabídkou zájemců, b) na kupujícího nepřecházejí zástavní práva třetích osob, c) zaplacení kupní ceny předem nebo při podpisu kupní smlouvy; usnesením ze dne 27. 11. 2008, č. j. 18 K 124/99-783, vzal svůj souhlas k prodeji nemovitostí zpět a zakázal původnímu správci zpeněžování nemovitostí do doby pravomocného rozhodnutí o vylučovací žalobě.
 - Usnesením ze dne 25. 8. 2009, č. j. 18 K 124/99-912, konkursní soud ustavil zvláštním správcem pro prověření, správu a zpeněžení konkursní podstaty INSOLV v.o.s.
 - Schůze věřitelů konaná dne 23. 9. 2009 se usnesla na zproštění původního správce funkce, přičemž konkursní soud usnesením ze dne 23. 9. 2009, č. j. 18 K 124/99-935 zprostil původního správce Ing. Michala Bednaříka funkce a novým správcem konkursní podstaty ustavil dosavadního zvláštního správce INSOLV, v.o.s. (dále jen žalovaný nebo správce).
 - Dne 1. 3. 2011 vyhotovil žalovaný doplnění soupisu konkursní podstaty o pozemky, které byly zpeněženy původním správcem.
 - Původní žalobce podal v případě sporných pozemků Ministerstvu zemědělství – Ústřednímu pozemkovému úřadu žádosti o vydání rozhodnutí v pochybnostech podle § 17 odst. 6 zákona č. 229/1991 Sb., tedy zda se na sporné pozemky vztahuje zákon o půdě. Na základě těchto žádostí Ministerstvo zemědělství – Ústřední pozemkový úřad v případě některých sporných pozemků zahájilo požadované řízení.
 - Vylučovací žaloba byla podána včas, neboť (nová) výzva k jejímu podání byla doručena dne 1. 12. 2009 a žaloba byla doručena 29. 1. 2009, přičemž konec 60 denní lhůty nastal dne 30. 1. 2009.

- Při posouzení včasnosti žaloby ve vztahu k doplnění žaloby, které bylo soudu doručeno až po uplynutí lhůty, soud posuzoval, zda je tímto doplněním žaloby uplatňován nárok vůči dalším pozemkům či nikoli. Za rozhodující přitom považoval označení pozemku zákonným způsobem, tedy parcelním číslem, druhem evidence a katastrálním územím. Pokud se chyba v psaní týkala označení obce nebo výměry pozemku, pak takovou chybu měl za chybu opravitelnou i po uplynutí lhůty k podání vylučovací žaloby.

4. V rovině skutkových zjištění a právního posouzení soud prvního stupně – obšírně cituje právní předpisy a judikaturu - uvedl, že:

- Sporné pozemky jsou zapsány v soupisu konkursní podstaty úpadce; námitka, že je soupis konkursní podstaty neurčitý a z toho důvodu je neplatným a neúčinným právním úkonem, neobstojí, neboť je ze soupisu zřejmé, které jednotlivé nemovitosti jsou v něm zapsány a že důvodem soupisu byl závěr správce, že se jedná o majetek dlužníka, resp. v poměrech dané věci o majetek, k němuž měl nynější úpadce právo hospodaření.

- Sporné nemovitosti zapsané v soupisu konkursní podstaty úpadce jsou ve státním vlastnictví. Vlastnictví státu nebylo předmětem sporu a předmětem sporu ani být nemohlo, neboť je spor veden mezi složkou státu povolanou ke správě určeného státního majetku a správcem konkursní podstaty úpadce, jenž je státním podnikem. Žalovaný své námitky týkající se neprokázání vlastnictví státu ke sporným nemovitostem navíc uvedl toliko v obecné rovině (neuvedl konkrétní tvrzení vylučující vlastnictví státu) a neuvedl k nim žádné důkazy.

- Námitky žalovaného týkající se nedostatků žalobcem předkládaných nabývacích titulů státu ke sporným pozemkům jsou nedůvodné; pokud by osoby uváděné v návrzích přidělů, od nichž stát následně pozemky nabyt, přiděly ve skutečnosti nezískaly, byl by vlastníkem přidělovaných nemovitostí stále stát. Stát by navíc vlastnictví ke sporným pozemkům nepochybně rovněž vydržel, neboť v řízení nevyplynulo najevo, že by vlastnictví státu bylo v minulosti zpochybňováno jinými subjekty (s výjimkou osob, které uzavřely kupní smlouvy s bývalým správcem).

- Žalovaný již tím, že všechny sporné pozemky sepsal do soupisu konkursní podstaty z důvodu, že se jedná o majetek úpadce, resp. majetek, k němuž měl úpadce právo hospodaření, deklaroval svůj závěr o tom, že sporné pozemky jsou ve vlastnictví státu; jinak by musel pozemky sepsat jako majetek jiných osob, které by v takovém případě musel označit. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že se nejedná o majetek státu, musel by pro jeho zápis do soupisu konkursní podstaty mít jiný zákonný důvod (např. dle § 6 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání, dále jen ZKV).

- Spornou otázkou tedy zůstalo, komu přísluší správa sporných pozemků ve státním vlastnictví zapsaných v soupisu konkursní podstaty úpadce, když žalobce může být v řízení o vylučovací žalobě úspěšným jen v případě těch nemovitostí ve státním vlastnictví, vůči nimž vykonává správu.

- K faktickému charakteru (materiálnímu znaku příslušnosti k zemědělskému půdnímu fondu) jednotlivých sporných pozemků k rozhodnému dni účinnosti zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen zákona o půdě), ve znění účinném do 27. 1. 1992, tedy k 24. 6. 1991, žádný z účastníků nepředložil důkazy; takové důkazy s velkou pravděpodobností ani neexistují, neboť je velice nepravděpodobné, že by ke sporným pozemkům byl k dispozici důkaz (např. fotografie), který by prokazoval jejich stav a jejich využití ke dni účinnosti zákona o půdě.

- O charakteru jednotlivých sporných pozemků ke dni 24. 6. 1991 tak lze – při absenci důkazů vztahujících se přímo k tomuto dni - učinit závěr rovněž na základě vyhodnocení řetězce důkazů o charakteru jednotlivého sporného pozemku v době před a po dni 24. 6. 1991, přičemž bylo provedeno rozsáhlé dokazování, z něhož lze učinit závěry o charakteru sporných pozemků v různých obdobích, které datu 24. 6. 1991 předcházejí, a i po něm následují.

- V řízení bylo prokázáno, že pozemky uvedené v bodě I. výroku částečného rozsudku jsou majetkem uvedeným v § 1 odst. 1 zákona o půdě a ke dni účinnosti zákona o půdě (24. 6. 1991) byly součástí zemědělského půdního fondu, neboť všechny provedené důkazy prokazují, že jejich kultura či druh v té době náležel do zemědělského půdního fondu nebo byly nezbytné pro zemědělskou výrobu. Žalobce k nim proto má právo správy a je ve vztahu k nim aktivně věcně legitimován k podání vylučovací žaloby.

- Žalovaným ani v řízení nebylo tvrzeno nic konkrétního, co by tento závěr zpochybňovalo. Námitky proti charakteru pozemků k rozhodnému dni účinnosti zákona o půdě žalovaný nekonkretizoval, a to nejen v tomto řízení, ale ani v řízení před Ministerstvem zemědělství – Ústředním pozemkovým úřadem, ani v řízení o rozkladech, které podal proti prvoinstančním rozhodnutím, a ani v řízení o žalobách, které podal proti rozhodnutím ministra o rozkladu.

- Úpadce sice měl při svém vzniku 1. 4. 1991 ke sporným pozemkům ve vlastnictví státu právo hospodaření, ale v případě pozemků uvedených v bodě I. výroku částečného rozsudku o toto právo přišel dnem 24. 6. 1991, kdy toto právo podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o půdě zaniklo. Správa těchto pozemků ve vlastnictví státu přešla dnem 24. 6. 1991 (resp. dnem 1. 1. 1992 – viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Cdo 1110/96) na původního žalobce a úpadci k nim tímto dnem podle § 22 odst. 2 zákona o půdě vznikl nájemní vztah se státem.

- Skutečnost zda a kdy byla tato změna správy vyznačena v katastru nemovitostí, nemá žádný vliv na zákonné účinky § 22 zákona o půdě. I pokud nedošlo k vyznačení změny správy v katastru nemovitostí v době před prohlášením konkursu na majetek úpadce, nemění to nic na skutečnosti, že ke dni 24. 6. 1991 ze zákona zaniklo právo hospodaření úpadce k pozemkům ve vlastnictví státu uvedeným v bodě I. výroku částečného rozsudku a že dnem 1. 1. 1992 přešla správa těchto pozemků ve vlastnictví státu na původního žalobce Pozemkový fond ČR.

- Tento závěr vůči věřitelům úpadce – státního podniku - není nespravedlivý a není v rozporu s ochranou jejich práv včetně jejich zaručeného práva vlastnit majetek. K omezení rozsahu práva hospodaření státního podniku ustanovením § 22 zák. o půdě došlo ke dni 24. 6. 1991, tedy v době méně než 2 měsíce po vzniku úpadce a o více než 7 let dříve, než došlo ke zrušení úpadce s nařízením jeho likvidace. S ohledem na ust. § 22 zák. o půdě proto úpadcovi věřitelé nemohli důvodně očekávat, že by majetek úpadce, k němuž měl právo hospodaření, byl tvořen také nemovitým majetkem státu uvedeným v § 1 odst. 1 zákona o půdě.

- Pozemky ve vlastnictví státu uvedené v bodě I. výroku částečného rozsudku nenáleží do konkursní podstaty úpadce. Tyto pozemky ve vlastnictví státu byly od 24. 6. 1991 ve správě původního žalobce. V souladu se zák. č. 95/1999 Sb. také pouze původní žalobce mohl platně tyto zemědělské pozemky ve vlastnictví státu převádět. Správce konkursní podstaty úpadce nebyl s ohledem na § 3 odst. 1 zák. č. 95/1999 Sb. oprávněn zemědělské pozemky ve vlastnictví státu převádět. Pokud tak činil, jsou tyto jeho právní úkony neplatné z důvodu jejich rozporu se zákonem podle § 39 občanského zákoníku (dále jen OZ). Kupní smlouvy uzavřené původním správcem jsou tedy absolutně neplatnými právními úkony podle § 39 OZ, neboť svým obsahem odporují zákonu, a to § 3 odst. 1 zák.č. 95/1999 Sb. Kromě toho jsou neplatné také pro jejich rozpor s ustanovením § 27 odst. 2 ZKV, protože při jejich uzavření nebyly dodrženy konkursním soudem stanovené cenové podmínky prodeje. Má-li přitom žalobce (správce konkursní podstaty) za to, že pro neplatnost kupní smlouvy úpadce nepřestal být vlastníkem sporných nemovitostí, nic mu nebrání v tom, aby při dodržení náležitostí předepsaných pro soupis majetku konkursní podstaty (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 19/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) přikročil k jejich opětovnému soupisu a aby osoby tímto soupisem dotčené hájily svá práva prostřednictvím vylučovací žaloby podle § 19 odst. 2 ZKV (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2004 sp.zn. 29 Odo 31/2004, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2010 sp. zn. 29 Cdo 2298/2008, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2011 sp. zn. 30 Cdo 3655/2010 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2006, sp.zn. 29 Odo 34/2003).

- V případě pozemků uvedených v bodě II. výroku částečného rozsudku bylo prokázáno, že k nim žalobce nemá právo správy, neboť se jedná o pozemky, které ke dni účinnosti zákona o půdě nenáležely do zemědělského půdního fondu ani nebyly pozemky pro zemědělskou výrobu nezbytné. V témže bodě výroku jsou dále uvedeny spoluvlastnické podíly na některých sporných pozemcích, které nejsou ve státním vlastnictví a ani nebyly sepsány do soupisu konkursní podstaty úpadce, avšak žalobce se domáhal vyloučení celých pozemků namísto (toliko) spoluvlastnických podílů ve vlastnictví státu. Proto ve vztahu k takovým nemovitostem či spoluvlastnickým podílům soud prvního stupně žalobu zamítl.

5. Ve zbývající části odůvodnění částečného rozsudku (č. l. 93 - 1455) soud prvního stupně popsal konkrétní skutková zjištění týkající se jednotlivých pozemků, formuloval závěry o skutkovém stavu a právně je posoudil v souladu se zásadami a obecnými závěry vyslovenými výše.
6. Rozsudkem ze dne 20. 11. 2014, č. j. 77 Cm 6/2009-2199 (dále jen konečný rozsudek) Krajský soud v Ústí nad Labem v bodě I. výroku rozhodl, že v části, v níž se žalobce domáhal vyloučení pozemků parc.č. 5053/3 KN, parc.č. 5058/2 KN a parc.č. 5060/2 KN v katastrálním území Litoměřice ze soupisu konkursní podstaty úpadce, se řízení zastavuje, v bodě II. výroku rozhodl, že se ze soupisu konkursní podstaty úpadce vylučují tam specifikované nemovitosti a spoluvlastnické podíly na nemovitostech, v bodě III. výroku v části, v níž se žalobce domáhal vyloučení tam specifikovaných nemovitostí a spoluvlastnických podílů na nemovitostech ze soupisu konkursní podstaty úpadce, žalobu zamítl a v bodě IV. výroku rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
7. V odůvodnění odkázal na údaje obsažené v částečném rozsudku ohledně předmětu žaloby, stanovisek účastníků, skutkových zjištění k věci, posouzení včasnosti žaloby, hodnocení důkazů, závěrů o skutkovém stavu a právním posouzení věci, jakož i o skutkových zjištěních, závěrech o skutkovém stavu a o právním posouzení k jednotlivým sporným pozemkům, které byly předmětem částečného rozsudku, s tím, že odůvodnění konečného rozsudku navazuje na odůvodnění rozsudku částečného a společně tvoří jeden celek.
8. Dále uvedl, že neshledal žalovaným namítanou překážku věci rozhodnuté, neboť v projednávané věci a v řízení vedeném u téhož soudu pod sp. zn. 69 Cm 12/2006 není dána shoda účastníků řízení na straně žalující, a proto rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2007, č. j. 69 Cm 12/2006-82 překážku věci rozhodnuté nevytváří. Vysvětlil, že podstatou námítky věci rozhodnuté bylo, že v minulosti v řízení vedeném pod sp. zn. 69 Cm 12/2006 o vyloučení sporných pozemků ze soupisu konkursní podstaty úpadce již stát neúspěšně usiloval, a to prostřednictvím své organizační složky Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, a nebyl s žalobou úspěšný pro neunesení břemene důkazního. Při posouzení námítky pak vyšel z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28.6.2012, sp.zn. 33 Cdo 181/2011 a s poukazem na to, že nelze aplikovat závěry téhož soudu vyslovené v rozsudku ze dne 24. 3. 1999, sp. zn. 25 Cdo 1751/98, dospěl k závěru, že není dána shoda účastníků řízení, neboť až v průběhu řízení došlo ke změně právního postavení žalobce ze samostatného subjektu (státem zřízeného fondu) na organizační složku státu. Bylo-li tedy dané řízení zahájeno na základě žaloby Pozemkového fondu České republiky, nezakládá toliko ta skutečnost, že v jeho průběhu nabyl účinnosti zákon č. 503/2012 Sb., v jehož důsledku došlo ke změně na straně žalobce, kterým je nadále organizační složka státu, překážku věci rozsouzené rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27.2.2007, č.j. 69 Cm 12/2006-82.
9. Ve věcné rovině soud prvního stupně uzavřel, že v řízení bylo prokázáno, že pozemky uvedené v bodě II. výroku konečného rozsudku jsou majetkem uvedeným v § 1 odst. 1 zákona o půdě a ke dni jeho účinnosti (24. 6. 1991) byly součástí zemědělského půdního fondu, neboť všechny provedené důkazy prokazují, že jejich kultura či druh v té době náležely do zemědělského půdního

fondů nebo byly nezbytné pro zemědělskou výrobu. Žalobce k nim proto má právo správy a je ve vztahu k nim aktivně věcně legitimován k podání vylučovací žaloby. Správa těchto pozemků ve vlastnictví státu přešla dnem 24. 6. 1991 (resp. dnem 1. 1. 1992 – viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Cdon 1110/96) na původního žalobce Pozemkový fond ČR a nynějšímu úpadci tímto dnem podle § 22 odst. 2 zákona o půdě vznikl k těmto pozemkům nájemní vztah se státem vystupujícím prostřednictvím původního žalobce Pozemkového fondu ČR. Pozemky proto nenáleží do konkursní podstaty úpadce.

10. Vedle uvedeného konkursní soud poukázal na to, že z § 29 zák. č. 229/1991 Sb. vyplývá, že pozemky (tzv. církevní), na které se toto ustanovení vztahovalo, nemohly být zpeněžovány v konkursu, a proto ani nemohly být důvodně zapsány do soupisu konkursní podstaty úpadce.
11. V případě pozemků uvedených v bodě III. výroku konečného rozsudku bylo dle soudu prvního stupně prokázáno, že k nim žalobce nemá právo správy, neboť se jedná o pozemky, které ke dni účinnosti zákona o půdě nenáležely do zemědělského půdního fondu ani nebyly pozemky pro zemědělskou výrobu nezbytné, příp. o pozemky, které nebyly zapsány do soupisu konkursní podstaty úpadce. Vedle toho jde v případě některých pozemků též o spoluvlastnické podíly, které nejsou ve státním vlastnictví, přičemž se žalobce přesto domáhal vyloučení celých pozemků namísto spoluvlastnických podílů na nich ve vlastnictví státu. Proto ve vztahu k takovým nemovitostem či spoluvlastnickým podílům žalobu zamítl (výrok III.).
12. V rozsahu pozemků uvedených v bodě I. výroku konečného rozsudku byla žaloba vzata částečně zpět, a soud proto v této části řízení zastavil.
13. Ve zbývajících částech odůvodnění konečného rozsudku (č. l. 39 - 622) soud prvního stupně popsal konkrétní skutková zjištění týkající se jednotlivých pozemků, formuloval závěry o skutkovém stavu a právně je posoudil v souladu se zásadami a obecnými závěry vyslovenými výše.
14. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.) s poukazem na to, že oba účastníci měli ve věci úspěch jen částečný. Dodal, že s ohledem na povahu žalobce (viz např. např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2014 sen. zn. I. ÚS 1011/12) a předmět sporu neshledal důvod pro poměrné rozdělení náhrady nákladů, přestože žalobce byl ve sporu výrazně úspěšnější, a to proto, že:
 - z hlediska působnosti žalobce a původního žalobce se nejedná o problematiku velmi specializovanou, která by mohla odůvodňovat jejich zastoupení advokátem,
 - na sepsání sporných pozemků do soupisu konkursní podstaty úpadce má svůj podíl také původní žalobce a žalobcův zřizovatel, resp. zřizovatel původního žalobce, ministerstvo zemědělství,
 - část pozemků je po více let od účinnosti zákonů o půdě a o Pozemkovém fondu České republiky stále v katastru nemovitostí zapsána na listech vlastnictví ve prospěch úpadce a jeho právních předchůdců,
 - dokazování bylo komplikováno řízeními dle § 17 zák. o půdě, přičemž původní žalobce měl možnost při řádném výkonu svých činností včas (a tedy oproti tomuto soudnímu řízení s předstihem) odstraňovat nejasnosti ohledně příslušnosti své správy ke státnímu majetku.
15. Proti částečnému rozsudku podal žalobce /nyní žalobce a)/ včasné odvolání, a to v rozsahu bodu II. výroku, jímž byla zamítnuta žaloba na vyloučení v odvolání specifikovaných nemovitostí v k.ú. Dolní Týnec, Dřemčice, Kalovice, Milešov u Lovosic, Mnetěš, Srdov a Sulejovice a pozemku parc.č. 21 KN v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic, a navrhoval, aby jej odvolací soud v napadeném

rozsahu změnil tak, že se dotčené pozemky vylučují ze soupisu z konkursní podstaty úpadce. V odvolání zejména namítal, že:

- Tyto pozemky náleží ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o půdě mezi půdu, na kterou se tento zákon vztahuje; v řízení přitom prokázal, že mu k dotčeným pozemkům svědčí právo neslučitelné se zápisem pozemků do konkursní podstaty, a že tedy předmětné nemovitosti neměly být do konkursní podstaty úpadce vůbec zapsány.
- Úpadci nesvědčí právo hospodaření k předmětným pozemkům, neboť dnem 24. 6. 1991 - kdy nastala účinnost zákona o půdě - došlo ze zákona k zániku práva hospodaření k nemovitostem ve vlastnictví státu, jež byly majetkem uvedeným § 1 odst. 1 zákona o půdě. Podle tohoto ustanovení se tento zákon vztahuje na půdu, která tvoří zemědělský půdní fond nebo do něj náleží. Účinností zákona o půdě vzniklo Pozemkovému fondu ČR jako právnímu předchůdci žalobce podle § 17 odst. 1 zákona (ex lege) právo správy nemovitostí uvedených v § 1 odst. 1. K pozemkům tvořícím nebo náležejícím do zemědělského půdního fondu tak dnem 24. 6. 1991 ze zákona zaniklo právo hospodaření úpadce (či jeho předchůdců) a vzniklo právo správy Pozemkového fondu ČR, jako právního předchůdce žalobce. Účinností zákona č. 503/2012 Sb. pak podle § 22 tohoto zákona vstoupila do práv a povinností Pozemkového fondu České republiky včetně soudních řízení Česká republika s tím, že k výkonu těchto práv a povinností je příslušný Státní pozemkový úřad (žalobce).
- V řízení bylo provedenými listinnými důkazy (zejm. výpisy z katastru nemovitostí a srovnávacími sestavami parcel) u jednotlivých pozemků prokázáno, že jde o pozemky ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o půdě, neboť bylo u všech pozemků prokázáno, že se jedná historicky o zemědělskou půdu, která v minulosti vždy sloužila k zemědělským účelům a pouze v současné době není zemědělsky využívána. Právo správy nemovitostí ve vlastnictví státu tak vzniklo bez dalšího ze zákona, a to bez ohledu na to, zda vůbec a kdy bylo zapsáno do katastru nemovitostí.
- Pozemky je třeba vždy posuzovat v širším kontextu jejich umístění a zařazení, nikoliv pouze striktně podle toho, jak jsou svým charakterem zapsány.
- V řízení tak bylo nepochybně prokázáno, že tyto pozemky jsou ve vlastnictví České republiky, i příslušnost dotčených pozemků k zemědělskému půdnímu fondu, a tedy i vznik práva správy k nim Pozemkového fondu České republiky jako právního předchůdce žalobce, když toto právo se zákonem č. 503/2012 Sb. změnilo na právo hospodaření pro žalobce.

16. Proti částečnému rozsudku podal včasné odvolání též žalovaný, a to v rozsahu bodu I. výroku, a navrhoval, aby jej odvolací soud v dotčeném rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, nebo aby jej změnil tak, že se řízení o vyloučení pozemků specifikovaných v příloze č. 1 k odvolání zastavuje a žaloba o vyloučení zbývajících pozemků uvedených v bodě I. výroku se zamítá. V odvolání namítal následující:

a) **Překážka věci rozhodnuté**

- Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2007, č. j. 69 Cm 12/2006-82, jenž nabyl právní moci dne 23. 3. 2007, bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby na vyloučení pozemků z konkursní podstaty úpadce, o nichž pak bylo rozhodnuto i v napadeném rozsudku (viz přílohu č. 1 k odvolání).
- V obou řízeních je dána totožnost účastníků, skutku i žalobního návrhu.
- V totožném sporu (týkajícím se toliko jiných pozemků) vedeném u konkursního soudu pod sp. zn. 33 Cm 178/2011 již byla překážka věci rozhodnuté ve vztahu k rozsudku zakládajícímu překážku věci rozsouzené (KSUL č. j. 69 Cm 12/2006-82) řešena Vrchním soudem v Praze, přičemž usnesením č. j. 10 Cmo 55/2012-141 byla věc vrácena k prověření překážky rozhodnuté a následně soud prvního stupně dospěl k závěru, že v řízení je dána překážka věci rozhodnuté, a to usnesením č. j. 33 Cm 178/2011-153, jež bylo pravomocně potvrzeno usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 15 Cmo 10/2014-163.

b) Námitka nesprávného označení pozemků k vyloučení

- Žalovaný zapsal do konkursní podstaty úpadce pozemky v souladu se zákonnými požadavky na označení pozemků, tj. s označením katastrálního území, obce, původem evidence, parcelním číslem, popř. dílem a výměrou.
- Žalobce se však domáhal vyloučení pozemků, jež nejsou v konkursní podstatě zapsány, neboť nevyhověl minimálnímu zákonnému požadavku na jejich označení - v případě několika pozemků (specifikovaných v Příloze č. 2) je totiž označil ve formátu „parc. č. 247/1/2, parc. č. 265/0/2 atd“.
- Tento formát označení pozemků je nedostatečně určitý, neboť není nezaměnitelným údajem, přičemž i soud prvního stupně si dotazem u ústního jednání dne 29. 2. 2012 vyžádal vysvětlení takového označení.
- Soud tak rozhodl o vyloučení pozemků, ačkoliv se žalobce vyloučení těchto pozemků nedomáhal, a pokud tomu tak bylo, řádně a v souladu se zákonnými požadavky a zejména v souladu s označením v soupisu konkursní podstaty je neoznačil.
- Ani dodatečný dotaz soudu k vysvětlení formátu označení parcelních čísel pozemků (po uplynutí 60 denní lhůty k podání žaloby) nemůže pochybení žalobce zhojit, neboť žalobce se fakticky v řízení domáhá vyloučení pozemků, jež se v konkursní podstatě úpadce nenacházejí.

c) Námitka absence posouzení vlastnictví České republiky

- Soud nesprávně označil otázku vlastnictví ČR k pozemkům za nespornou, přestože žalovaný v řízení činil vlastnictví ČR sporným.
- Žalobce v řízení tvrdil a s ohledem na množství pozemků zcela opodstatněně prokazoval vlastnictví ČR k předmětným pozemkům; soud prvního stupně se v rámci důkazního řízení nabytím předmětných pozemků československým státem částečně zabýval a v dílčí části částečného rozsudku se i vypořádal s některými námitkami odvolatele.
- Z provedeného dokazování však nelze dovozovat nabytí vlastnického práva k předmětným pozemkům vydržením, kdy pro učinění takového závěru absentuje jako podklad pro dobrou víru státu přinejmenším titul, který mohl být dovozován např. z neplatného, neúčinného nabývacího nebo jiného zákonného titulu, právní skutečnosti či jiné rozhodné skutečnosti zakládající dobrou víru státu. Soud prvního stupně navíc v tomto rozsahu neprovedl žádné důkazní řízení, resp. z odůvodnění takové provedení důkazního řízení nijak nevyplývá. Konečně spojení dobré víry státu toliko s okolností, že „v řízení nevyplynulo, že vlastnictví státu bylo v minulosti zpochybňováno“, nemůže k nabytí vlastnického práva vydržením postačovat.
- Žalovaný odmítá názor soudu prvního stupně, že snad soupisem do konkursní podstaty měl sám deklarovat vlastnictví ČR k předmětným pozemkům s tím, že ze soupisu navíc nevyplývá, že by se mělo jednat o majetek třetích osob odlišných od České republiky; žalovaný je povinen zapsat majetek do konkursní podstaty toliko na základě pochybnosti, zda věc, právo nebo jiná majetková hodnota náleží do podstaty, a to bez ohledu na to, ve prospěch koho je deklarováno vlastnické právo.
- Podmínkou, aby soud mohl vylučovací žalobě vyhovět, je prokázání existence práva neslučitelného se zápisem na straně žalobce; předmětem řízení je posouzení, zda žalobci svědčí konkrétní tvrzené právo neslučitelné se zápisem věci do konkursní podstaty. K existenci takového práva je povinen tvrdit a prokazovat rozhodné skutečnosti výlučně žalobce, nikoliv žalovaný či dokonce soud.
- Žalobce odmítá vlastnictví ČR k pozemkům (viz Přílohu č. 3), které nebylo v řízení doloženo příslušným nabývacím titulem, resp. sporuje vlastnictví ČR k pozemkům, jejichž vlastnictví je dovozováno toliko z listů vlastnictví, na kterých je jako vlastník uvedena ČR; z listů vlastnictví dle ustálené rozhodovací praxe nelze mít vlastnické právo za prokázané. V řízení byly navíc předloženy k důkazu listy vlastnictví vyhotovované od roku 2001 až do roku 2011, tedy 10 až

20 let po rozhodném datu, ke kterému mělo být vlastnictví ČR posuzováno, tj. k 24. 6. 1991, resp. nabytí účinnosti zák. č. 229/1991 Sb.

d) Posouzení náležitosti pozemků k zemědělskému půdnímu fondu

- Soud prvního stupně neposuzoval náležitost pozemků k zemědělskému půdnímu fondu (dále jen ZPF) ve smyslu naplnění či nenaplnění obou znaků - formálního (evidenčního) a materiálního (skutečného stavu užívání), jimiž se pozemky náležející k ZPF musí vyznačovat k rozhodnému dni účinnosti zákona o půdě (24. 6. 1991), ale toliko z formálního znaku; z důkazů k formálnímu znaku ZPF provedených pak soud prvního stupně dovodil naplnění znaku materiálního, což je nepřipustné.
- Soud pominul, že ZPF není definován pouze formálně, ale i materiálně, tedy že o tom, zda předmětný pozemek náleží či nenáleží do zemědělského půdního fondu, nerozhoduje toliko stav zápisu v katastru nemovitostí či obsah jiných listin (hospodářské smlouvy apod.), ale to, zda je skutečně zemědělsky obhospodařován anebo zda je k tomuto užití určen; judikatura dokonce vyzdvihuje význam znaku materiálního před znakem formálním.
- Závěr o prokázání ZPF u pozemků uvedených v bodě I. výroku částečného rozsudku je nepřezkoumatelný, neboť je zřejmé, že soud prvního stupně se nijak nevypořádal s materiálním znakem náležitosti pozemků k ZPF, resp. tento dovodil toliko z vyhodnocení řetězce důkazů týkajících se výlučně formálního charakteru pozemku. Soud prvního stupně se přitom měl zaměřit na posouzení, zda žalobce v řízení tvrdil a prokázal existenci práva svědčícího mu k vyloučení majetku z konkursní podstaty, nikoliv toto právo dovozovat ze závěru, že žalovaný neprokázal opak.

e) Námitka absence materiálního znaku ZPF

- Žalobce neprokázal příslušnost pozemků k ZPF z důvodu absence materiálního (faktického) znaku.
- Pouze samostatné a na sobě nezávislé (vzájemně se nesuplující) prokázání obou znaků může vést k řádnému prokázání příslušnosti pozemků k ZPF. Opačný výklad, tedy sloučení, resp. suplování jednoho znaku druhým, jak k tomu přistoupil soud prvního stupně, zcela odporuje významu ustálené rozhodovací praxe a stírá též význam kumulativního naplnění formálního a materiálního znaku při posuzování příslušnosti pozemku k ZPF.
- Pokud žalobce požádal ve smyslu § 17 odst. 6 zákona o půdě o tzv. řízení v pochybnostech, učinil tak až po koncentraci řízení, k níž došlo ke konci ústního jednání dne 21. 9. 2011.
- U pozemků uvedených v příloze č. 4 žalobce nepodal návrh na zahájení řízení v pochybnostech, a pokud tak učinil, žádné takové rozhodnutí nebylo v řízení před soudem provedeno k důkazu; s ohledem na absenci materiálního (popř. formálního) znaku ZPF při posuzování sporné otázky toliko ze strany soudu prvního stupně nebyla příslušnost těchto pozemků k zemědělskému půdnímu fondu prokázána.
- U pozemků uvedených v příloze č. 5 se Ministerstvo zemědělství (dále jen MZe) jako ústřední pozemkový úřad sice posouzením příslušnosti k ZPF zabývalo, ale vyjádřilo se tak, že neshledalo důvod pro zahájení požadovaného řízení; MZe se tedy nijak nevypořádalo s materiálním znakem příslušnosti pozemků k ZPF. Protože MZe rezignovalo na zahájení řízení v pochybnostech, měl soud v řízení věcně projednat příslušnost pozemků k ZPF, a to jak dle formálního, tak materiálního znaku. Postupem MZe došlo ke zkrácení práv žalovaného na přístup k soudu, neboť proti vyjádření MZe o tom, že „nebyl shledán důvod pro zahájení požadovaného řízení“, nebyla žalovanému poskytnuta možnost podat opravný prostředek (a soud prvního stupně z takových vyjádření MZe bez věcného projednání zejména materiálního znaku příslušnosti pozemků k ZPF vycházel).
- U pozemků uvedených v příloze č. 6 MZe zahájilo řízení v pochybnostech a rozhodlo, že na tyto pozemky se vztahuje režim zákona o půdě s tím, že měly být ke dni 24. 6. 1991 součástí ZPF. Tato rozhodnutí i rozhodnutí o rozkladech, jež žalovaný podal a jež byly zmínuty, jsou

nesprávná a žalovaný ve všech těchto případech zahájil řízení o správních žalobách podle části páté o.s.ř., o nichž nebylo dosud rozhodnuto.

f) Námitka absence formálního znaku ZPF

U významného počtu pozemků (viz přílohu č. 7) nebyl v řízení prokázán ani formální znak příslušnosti k ZPF k 24. 6. 1991, neboť žalobce tvrdil a prokazoval příslušnost pozemků k ZPF toliko výpisy z listů vlastnictví, které byly pořízeny v období let 2001 až 2011, a nikoli k rozhodnému okamžiku, k němuž má být formální znak posuzován. Zákon o půdě byl přitom v ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) jednorázovým aktem, jenž se vyčerpal dnem účinnosti.

g) Ochrana věřitelů

- Věřitele nelze zbavit práv legitimního očekávání k plnění jejich pohledávek za úpadcem; věřitelé - vědomi si právní úpravy zákona o půdě a zejména § 22 - vstupovali do právních vztahů s úpadcem s očekáváním, že má právo hospodaření k rozsáhlému nemovitému majetku. Zda právo hospodaření úpadce trvá i po 24. 6. 1991, pak věřitelé s patřičnou obezřetností a důkladností dovozovali z veřejných listin - výpisů katastru nemovitostí, kde bylo takové právo správy zapsáno po rozhodném datu 24. 6. 1991 ve prospěch úpadce. V naprosté většině případů bylo právo správy ve prospěch úpadce zapsáno na příslušných listech vlastnictví ještě v době prohlášení konkursu na majetek úpadce a v některých případech bylo evidováno ve prospěch úpadce dokonce i 17 let po rozhodném datu.
- Je vyloučeno, aby věřitelé byli schopni otázku příslušnosti pozemků k režimu zákona o půdě vyhodnotit; věřitelé vycházeli z pravdivosti zápisu v katastru nemovitostí, a bylo naopak porušením povinností původního žalobce, že takové zápisy neuvedl řádně a včas v soulad s tvrzeným právem přechodu správy k pozemkům. Věřitelé tedy vstupovali s patřičnou obezřetností do právních vztahů s úpadcem, a rozhodnutí soudu prvního stupně je proto v rozporu s ochranou jejich práv včetně jejich zaručeného práva vlastnit majetek.
- Z hlediska souladu s ústavním pořádkem je namístě odmítnout soudem prvního stupně předestřený výklad § 22 odst. 1 zákona o půdě, který umožňuje zbavit věřitele úpadce jejich práva uspokojit se z majetku, ke kterému měl úpadce právo hospodaření, a je třeba naopak interpretovat toto ustanovení v tom smyslu, že jím není dotčeno právo věřitelů domoci se uspokojení svých pohledávek z tohoto majetku.
- Některé z předmětných pozemků byly ještě v době prohlášení konkursu zapsány v katastru nemovitostí, co se týče práva hospodaření, na úpadce či na jeho právní předchůdce, a právě na základě těchto zápisů byly zapsány do konkursní podstaty.
- Věřitelé tak v dobré víře vstupovali do právních vztahů s úpadcem a jeho právními předchůdci, když důvodně spoléhali na to, že státní podnik odpovídá za své dluhy obhospodařovaným majetkem.

h) Pozemky ve vlastnictví třetích osob

Žalovaný souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že předmětné pozemky nejsou ve vlastnictví třetích osob, jímž v současnosti neoprávněně svědčí vyvratitelná právní domněnka vlastnického práva na základě příslušných listů vlastnictví, neboť PhDr. Martin Kodl a Jaroslav Tintěra „nabyli“ vlastnické právo na základě absolutně neplatných kupních smluv. Neztotožňuje se však s tím, že kupní smlouvy jsou neplatné (vedle nedodržení soudem stanovených podmínek prodeje) i proto, že byly uzavřeny až poté, co úpadce pozbyl práva hospodaření. V řízení totiž nebyl dosud prokázán přechod práva hospodaření, resp. nebyla prokázána příslušnost pozemků k ZPF (materiální a formální znak) jako stěžejní předpoklad působnosti zákona o půdě a přechodu práva hospodaření.

i) Pozemky vyloučené ze správy žalobce pro jejich charakter

Pozemky parc. č. 100/5 KN v k.ú. Dřemčice (str. 298) a parc. č. 128/46 KN v k.ú. Lukavec u Lovosic (str. 888) naplňují i dle zjištění soudu prvního stupně charakter určení k těžbě nerostů, a proto je u nich ze zákona /§ 17 odst. 1 písm. c) zákona o půdě/ vyloučeno právo správy žalobce; náleží tudíž do majetkové podstaty úpadce.

17. Včasné odvolání podal žalobce a) i proti bodům III. a IV. konečného rozsudku. U jednotlivých pozemků v odvolání uvedených argumentoval ve prospěch závěru, že měly být ze soupisu konkursní podstaty úpadce vyloučeny, neboť se na ně vztahuje zákon o půdě. Dále zopakoval obecnou argumentaci podanou v odvolání proti částečnému rozsudku a uzavřel, že v řízení bylo provedenými listinnými důkazy (a to zejména výpisy z katastru nemovitostí, srovnávacími sestavami parcel a dalšími listinami) u jednotlivých pozemků prokázáno, že jde o pozemky ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o půdě, neboť bylo u všech prokázáno, že se jedná historicky o zemědělskou půdu, která v minulosti vždy sloužila k zemědělským účelům a pouze v současné době není zemědělsky využívána. Byla tak prokázána příslušnost dotčených pozemků k ZPF ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o půdě, a tedy vznik práva správy Pozemkového fondu České republiky jako právního předchůdce žalobce, když toto právo se zákonem č. 503/2012 Sb. změnilo na právo hospodaření pro žalobce. V další části odvolání obsáhle argumentoval ve prospěch závěru, že mu měl soud prvního stupně přiznat právo na náhradu nákladů řízení.
18. Žalovaný podal včasné odvolání též proti bodům II. a IV. výroku konečného rozsudku a navrhoval, aby je odvolací soud změnil tak, že řízení o vyloučení pozemků specifikovaných v příloze č. 1 se zastavuje, žaloba o vyloučení pozemků specifikovaných v přílohách č. 2 až 7 se zamítá a žalobci se ukládá zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, event. aby konečný rozsudek v napadené části zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V odvolání zopakoval argumentaci podanou v odvolání proti částečnému rozsudku (viz výše), tedy argumentaci k překážce věci rozhodnuté (příloha č. 1), námitce nesprávného označení pozemků k vyloučení (příloha č. 2), námitce absence posouzení vlastnictví České republiky (příloha č. 3), posouzení náležitosti pozemků k zemědělskému půdnímu fondu, námitce absence materiálního znaku ZPF (přílohy č. 4, 5, 6), námitce absence formálního znaku ZPF (příloha č. 7) a ochraně věřitelů. K tomu doplnil, že:
- Žalobce podal dne 29. 1. 2009 žalobu na vyloučení nemovitostí a náhradního peněžitého plnění z konkurzní podstaty a dále doručil soudu dne 26. 3. 2009 a 27. 3. 2009 podání s označením „Oprava písařských chyb v petitu žaloby“, jímž se pokusil jím tvrzené „písařské chyby či nepřesnosti v označení některých pozemků“ v petitu žaloby zhojit. Podání žalobce doručené soudu dne 26. 3. 2009 a 27. 3. 2009, jakož i další podání žalobce, pokud zasahovala do označení pozemků, jež mají být předmětem žaloby na vyloučení nemovitostí (podání doručené soudu ze dne 16. 5. 2011 a 12. 9. 2011) však nelze z procesního hlediska považovat za opravu písařských chyb, ale změnu žaloby učiněnou po uplynutí 60 denní lhůty k podání žaloby. Soud prvního stupně při ústním jednání, jež se konalo 21. září 2011, změnu žaloby připustil, nicméně nijak nezohlednil to, že ke změně, resp. rozšíření žaloby došlo až po uplynutí 60 denní lhůty k podání vylučovací žaloby, kdy tato lhůta skončila na konci ledna 2009. Změna žaloby, resp. rozšíření žaloby tedy nebylo podáno včas a právo na vyloučení pozemků zaniklo (viz přílohu č. 2).
 - Odvolatel nemá za prokázané vlastnictví České republiky k pozemkům specifikovaným v příloze č. 3, neboť v řízení před soudem prvního stupně nebylo vlastnické právo k nim jakkoliv doloženo relevantním nabývacím titulem pro československý stát nebo Českou republiku. V odůvodnění rozsudku provedení takového důkazu zcela absentuje nebo je vlastnictví České republiky dovozováno z listin zcela nezpůsobilých, a to srovnávacích sestavení parcel, hospodářských smluv, přidělových listin, listů vlastnictví, rozhodnutí v tzv. řízeních o pochybnostech, kupních smluv, ze kterých vyplývá toliko neplatný převod pozemků od původního konkursního správce úpadce Ing. Michala Bednaříka, listin nepojmenovaných, nespecifikovaných či jakkoli blíže neoznačených a listin nedostatečně specifikovaných.

19. Žalobce a) ve vyjádření k odvoláním žalovaného proti částečnému i konečnému rozsudku navrhol, aby odvolací soud výrok I. částečného rozsudku a výrok II. konečného rozsudku jako správné potvrdil a přiznal mu náhradu nákladů odvolacího řízení. Argumentoval zejména tím, že:
- Je třeba jako zcela lichou odmítnout námitku věci pravomocně rozhodnuté ve vztahu k řízení vedenému u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 69 Cm 12/2006; usnesením Nejvyššího soudu CR ze dne 14. 7. 2016, č. j. 29 Cdo 4473/2014-193, byla na základě dovolání žalobce a) usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 5. 2014, č. j. 15 Cmo 10/2014-163 a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 11. 2013, č. j. 33 Cm 178/2011-153 zrušena a věc byla vrácena Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení. Důvodem zrušení bylo, že v daném řízení (vedeném KS v Ústí nad Labem pod sp. zn. 69 Cm 12/2006 a vedeném u KS v Ústí nad Labem pod sp. zn. 33 Cm 178/2011) jde sice o totožné účastníky, avšak nejde o totožnou věc, resp. o totožný skutek. Tyto závěry jsou zcela aplikovatelné i v tomto řízení, a je tak jednoznačné, že překážka věci pravomocně rozsouzené není dána.
 - Označení pozemků v žalobě, resp. v její opravě, bylo dostatečné a plně navazovalo na usnesení konkurzního soudu ze dne 27. 11. 2008 (č. l. 784), které obsahovalo výzvu k podání žaloby. Z uvedených podání i následných vyjádření (včetně ústního vyjádření dne 25. 9. 2012) je zcela zřejmé, jaké nemovitosti byly a jsou předmětem řízení, když o jejich identifikaci není pochyb. Pokud by měl soud za to, že pozemky byly označeny v rozporu s usnesením, měl možnost postupovat podle § 43 odst. 1 o.s.ř. a vyzvat žalobce k odstranění vad. Za situace, kdy žalobce sám před takovým postupem soudu zjevné písařské chyby a nesprávnosti v petitu žaloby odstranil z vlastního podnětu, nejednalo se o změnu žaloby a na žalobní návrh je třeba pohlížet jako na bezvadný od samého počátku (viz rozhodnutí NSČR 29 Cdo 627/2011). Pokud jde o označení pozemků a jejich dílů, lze dovodit, že soud považoval žalobcem použité označení za dostatečně určité, když žalobce k opravě žaloby nevyzval. Změna petitu žaloby v důsledku zjevných písařských nesprávností pak byla soudem prvního stupně připuštěna usnesením vyhlášeným při jednání dne 21. 9. 2011. Z tohoto důvodu jsou námitky žalovaného nepřipadné a výroky I. částečného rozsudku a II. konečného rozsudku jsou správné.
 - Žalobce se zcela ztotožňuje se závěry prvoinstančního soudu ohledně toho, že předmětné pozemky zapsané v soupisu konkursní podstaty jsou vlastnictvím státu a že s ohledem na právní postavení úpadce a další okolnosti soupisu o tom mezi účastníky ani nemůže být sporu. Pokud by se nejednalo o pozemky ve vlastnictví státu, nemohl je správce konkursní podstaty podle § 6 odst. 2 ZKV do podstaty úpadce vůbec zapsat a ani se oprávněně domnívat, že zápis je po právu. Tvrdí-li žalovaný, že nebyl prokázán přechod vlastnického práva na stát, tímto tvrzením současně popírá správnost zápisu pozemků do konkursní podstaty.
 - Pokud vlastnické právo na stát v minulosti v tzv. rozhodném období přešlo skutečně na základě právních úkonů nebo rozhodnutí učiněných v rozporu se základními právními principy, pak z hlediska právního řádu byl tento stav řešen zvláštními restitučními zákony, které umožňovaly oprávněným osobám požádat o vrácení takového majetku (pro zemědělskou půdu byl tímto zákonem zákon o půdě). V případě, že oprávněné osoby nebo jejich právní nástupci neuplatnili v zákonem stanovené lhůtě nárok na vydání takových pozemků podle restitučních předpisů, jsou dotčené pozemky nadále ve vlastnictví České republiky. Lhůta k podání žádosti o vydání byla přitom lhůtou prekluzivní. V souvislosti s tím žalobce a) odkazoval na názor Ústavního soudu v usnesení sp. zn. Pl. ÚS st. 21/05 a dovozoval, že i pozemky, u nichž by eventuálně nebyl jinými listinnými důkazy prokázán zákonný způsob přechodu na stát, jsou nadále ve vlastnictví státu po právu.
 - Bylo prokázáno, že pozemky uvedené ve výroku I. částečného rozsudku a ve výroku II. konečného rozsudku byly původně ve správě Pozemkového fondu České republiky, následně v příslušnosti hospodaření Státního pozemkového úřadu, a tedy, že žalobci k daným pozemkům svědčí právo neslučitelné se zápisem pozemků do konkursní podstaty.

- Žalobce se zcela ztotožňuje s názorem soudu prvního stupně ohledně vyhodnocení řetězce důkazů o charakteru jednotlivých sporných pozemků, kdy soud na základě rozsáhlého dokazování vzal u pozemků uvedených ve výroku I. částečného rozsudku a ve výroku II. konečného rozsudku za prokázané, že jde o nemovitosti dle § 1 odst. 1 zákona o půdě.

- Žalobce navrhl provést důkaz rozhodnutími MZe v pochybnostech již podáním ze dne 11. 5. 2011, které soudu došlo dne 16. 5. 2011; dále navrhl předmětná rozhodnutí k důkazu i v doplnění žaloby ze dne 9. 9. 2011. Skutečnost, kdy k zahájení řízení v pochybnostech došlo, není podstatná, neboť tento důkazní prostředek byl označen, přičemž řízení bylo zahájeno u všech žalovaných pozemků. Pokud soud prvního stupně neprovedl důkaz rozhodnutími MZe, učinil tak proto, že měl charakter pozemků za prokázaný jinými provedenými důkazy.

- Rozhodnutí MZe v pochybnostech jsou rozhodnutími jiného orgánu ve smyslu § 135 odst. 2 o.s.ř., která byla vydána příslušným orgánem, a soud z nich má vycházet. Ministerstvo zemědělství ve svých rozhodnutích (případně vyjádřeních) posuzovalo charakter zkoumaných pozemků vždy ke dni účinnosti zákona o půdě, tj. ke dni 24. 6. 1991, což vyplývá z jejich odůvodnění.

- U pozemků, u nichž bylo pravomocným rozhodnutím MZe určeno, že se na ně vztahuje zákon o půdě, bylo prokázáno, že k nim dnem 24. 6. 1991 zaniklo právo hospodaření státních podniků a vzniklo právo správy Pozemkového fondu České republiky, které se následně změnilo na příslušnost hospodaření Státního pozemkového úřadu; v tomto ohledu je právní posouzení soudu první instance správné.

- Stejně tak soud prvního stupně posoudil věc správně, pokud vyhověl žalobě u pozemků, ohledně nichž vydalo MZe své vyjádření, že není pochybnost o tom, že se jedná pozemky podle § 1 odst. 1 zákona o půdě. Jde o vyjádření příslušného ústředního správního úřadu ohledně charakteru pozemků, které má svou relevanci a i ve spojení s dalšími listinnými důkazy prokazuje příslušnost předmětných pozemků k ZPF.

- Účinností zákona o půdě vznikla podle jeho § 17 správa Pozemkového fondu České republiky ex lege. Správný je tak právní názor soudu prvního stupně, že k pozemkům tvořícím nebo náležejícím do ZPF dnem 24. 6. 1991 ze zákona zaniklo právo hospodaření úpadce (či jeho předchůdců) a vzniklo právo správy Pozemkového fondu České republiky, jako právního předchůdce žalobce. Účinností zákona č. 503/2012 Sb. pak podle § 22 tohoto zákona vstoupila do práv a povinností Pozemkového fondu České republiky včetně soudních řízení Česká republika s tím, že k výkonu těchto práv a povinností je příslušný Státní pozemkový úřad.

- Při posuzování ochrany větitelů je nerozhodné, zda a v jakém období bylo v katastru nemovitostí zapsáno právo hospodaření úpadce k pozemkům, nebo kdy byly zapsány do konkursní podstaty, pokud se jednalo o pozemky ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o půdě, neboť ty byly s účinností od 24. 6. 1991 ze zákona ve správě Pozemkového fondu České republiky. Žalobce se zcela ztotožňuje s posouzením těchto právních otázek, jak je učinil soud prvního stupně.

- Žalobce se ztotožňuje se soudem prvního stupně, i pokud jde o vyloučení pozemků, které byly v mezidobí převedeny na třetí osoby.

20. Česká dominikánská provincie /tehdy jako vedlejší účastník, nyní žalobce b)/ ve vyjádření k odvoláním žalobce a) a žalovaného proti částečnému i konečnému rozsudku uvedla, že:

- Pozemky, v jejichž rozsahu vstupuje do řízení (předmětné pozemky), tvořily původní majetek registrovaných církví a náboženských společností, oprávněných osob ve smyslu ustanovení § 2 písm. a) a § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi (dále jen ZMV), tedy právních předchůdců žalobce b). Byly vedeny v knihovně vložce č. 504 pozemkové knihy pro katastrální území Litoměřice, v knihovně vložce č. 1724 pozemkové knihy pro katastrální území Litoměřice a v knihovně vložce č. 259 desk zemských – statek Újezd Velký.

- Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Ústecký kraj, shledal (v označených rozhodnutích), že pozemky naplňují veškeré zákonné podmínky vydání v řízeních vedených podle ustanovení § 9 odst. 6 ZMV a vydal je žalobci b).

- Uvedená rozhodnutí správního orgánu jsou pravomocná a soud z nich vychází ve smyslu § 135 odst. 2 o.s.ř. Na jejich základě došlo ke vkladu vlastnického práva k předmětným pozemkům ve prospěch žalobce b) a jsou vedeny na LV č. 435 pro katastrální území Velký Újezd u Litoměřic, č. 416 pro katastrální území Soběnice a č. 3728 pro katastrální území Litoměřice.
- Připojuje se k odvolání žalobkyně /nyní žalobkyně a)/ proti částečnému rozsudku a vyjadřuje nesouhlas se zamítnutím žaloby o vyloučení majetkových hodnot z konkursní podstaty v rozsahu pozemku KN parc. č. 21 v katastrálním území Velký Újezd u Litoměřic.
- Ačkoliv katastr nemovitostí eviduje druhové určení jednotlivých pozemků, má uvedení tohoto údaje pouze evidenční charakter a není konstitutivní (údaji závaznými pro právní jednání jsou dle § 51 zákona č. 256/2013 Sb., zákona o katastru nemovitostí pouze parcelní číslo, geometrické určení nemovitosti, název a geometrické určení katastrálního území). Ze skutečnosti, že katastr nemovitostí uvádí u jmenovaného pozemku druh pozemku ostatní plocha, nelze činit jakékoli závěry ve smyslu posouzení zemědělské nemovitosti podle zákona o půdě.
- Ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále jen OZP), vymezovalo pojem zemědělského půdního fondu: „Zemědělským půdním fondem je zemědělská půda obhospodařovaná (orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, louky, pastviny) a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není.“ Pozemek KN parc. č. 21 je tvořen travnatou plochou, což ostatně soud v částečném rozsudku připouští. O zatravněnou plochu se jednalo v minulosti. Knihovní vložka č. 259 zemských desek uvádí u odpovídajícího pozemku PK 21 v katastrálním území Velký Újezd u Litoměřic jako způsob vzdělávání „Wiese“, tedy louka. Ze skutečnosti, že si pozemek zachoval stejný charakter až do současnosti, lze s jistotou vyvozovat, že šlo o zatravněnou plochu i ke dni nabytí účinnosti zákona o půdě. Tvzení, že pozemek je užíván jako veřejné prostranství, není relevantní, půda tvořící zemědělský půdní fond je obvykle veřejně přístupná. Protože lze na pozemek nahlížet jako na louku, případně na půdu, která dočasně není obdělávána, jsou podmínky předepisované v ustanovení § 1 odst. 2 OZP za splnění a pozemek je nemovitostí ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 zákona o půdě.
- Ohledně ostatních předmětných pozemků uvedených ve výroku I. částečného rozsudku a ve výroku II. konečného rozsudku souhlasí se závěrem soudu, že se vylučují ze soupisu konkursní podstaty, a také s argumentací, již ve svých podáních uvedla žalobkyně.
- Argumentaci žalované, která se snaží zpochybnit vlastnické právo České republiky k předmětným pozemkům v období před jejich vydáním, je nutno pokládat za neopodstatněnou. Charakter předmětných pozemků byl v řízení u soudu I. stupně dostatečně ověřen a splnění podmínek předvídaných zákonem o půdě bylo postaveno najisto.
- Předmětné pozemky, s ohledem na jejich zahrnutí do působnosti zákona o půdě, podléhaly blokaci církevního majetku zakotvené v ustanovení § 29 zákona o půdě ve znění účinném do 31. prosince 2012: „Majetek, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské společnosti, řády a kongregace, nelze převádět do vlastnictví jiným osobám do přijetí zákonů o tomto majetku.“ Již setrvalá judikatura Nejvyššího soudu dovozuje, že převod majetku v rozporu s ustanovením § 29 zákona o půdě způsobuje absolutní neplatnost takového jednání nastávající ex lege (rozsudek NS sp. zn. 28 Cdo 257/2013 ze dne 12. března 2013, usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 703/2014 ze dne 5. června 2014, nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 528/02). Také Ústavní soud vyjádřil stejné přesvědčení v nálezu Pl. ÚS 9/07, č. 242/2010 Sb., odst. 38: „Pokud tedy zákonodárce stanovil, že převod (přechod) majetku, jehož vlastníky byly k rozhodnému datu církve a náboženské společnosti, resp. jejich právnické osoby, jest jakožto akt contra legem stižen absolutní neplatností (v případech jdoucích proti smyslu majetkového vyrovnání), sledoval tím zcela rozumně účel napadeného ustanovení, a to ve vztahu k zajištění materiálního podkladu pro budoucí zákon o vypořádání historického majetku církví, příp. širší legislativní řešení majetkového vyrovnání mezi státem a církvemi.“ A dále v odst. 21: „V žádném ze svých rozhodnutí Ústavní soud nevyslovil pochybnosti o ústavnosti ustanovení § 29 zákona o půdě, ačkoliv k tomu měl opakovaně příležitost. Naopak na základě interpretace tohoto ustanovení ustáleně činí své závěry ve vztahu k zárukám

ústavně konformního řešení majetkového vypořádání historického majetku církví.“ Stejný názor zazněl i v nálezu Pl. ÚS 10/13, č. 177/2013 Sb., odst. 165: „...je nutno poukázat příkladmo na samotný tzv. blokační paragraf § 29 zákona o půdě, který po dobu více než dvaceti let omezoval vlastníky v jakékoliv dispozici s blokováním pozemkem pod sankcí absolutní neplatnosti, a představoval tak mimořádně silnou veřejnoprávní regulaci.“ Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. 28 Cdo 4041/2015 ze dne 3. března 2016, usnesení sp. zn. 28 Cdo 2497/2016 ze dne 3. listopadu 2016 a rozsudku sp. zn. 28 Cdo 4546/2015 ze dne 1. srpna 2016 konstatoval, že právní jednání odporující ustanovení § 29 zákona o půdě je stíženo absolutní neplatností. Judikatura Nejvyššího soudu byla potvrzena i Ústavním soudem, když nálezem I. ÚS 349/17 ze dne 22. června 2017 zamítl ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2497/2016 ze dne 3. listopadu 2016, a nálezem sp. zn. III. ÚS 1862/16 ze dne 21. června 2017 zamítl ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4041/2015 ze dne 3. března 2016.

- Předmětné pozemky tedy neměly být do soupisu konkursní podstaty úpadce vůbec zahrnovány, protože ustanovení § 29 zákona o půdě zakládalo jednak jejich blokaci pro budoucí majetkové vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, jednak legitimní očekávání církevních právnických osob, že jejich historický majetek nebude státem nebo jeho organizační složkou zcizen předtím, než dojde k majetkovému vyrovnání státu s církvemi a náboženskými společnostmi.

21. Podáním ze dne 10. 12. 2018 oznámilo Vrchní státní zastupitelství, že vystupuje z řízení.
22. Pravomocnými usneseními ze dne 20. 5. a 10. 9. 2020 odvolací soud připustil, aby na místo žalobce /nyní žalobce a)/vstoupili do řízení - v rozsahu tam specifikovaném - žalobci b) až q), když měl za to, že byly splněny podmínky ust. § 107a o.s.ř., neboť byla ve všech uvedených případech prokázána existence právních skutečností, s nimiž právní předpisy spojují převod, resp. přechod vlastnického práva k nemovitostem (v tam specifikovaném rozsahu), přičemž žalobce /nyní žalobce a)/ vstup nabyvatelů práv do řízení na svoje místo navrhl a nabyvatelé s ním vyslovili souhlas.
23. Při jednání před odvolacím soudem konaným dne 22. 9. 2020, jehož předmětem bylo vyloučení pozemků (toliko) v rozsahu požadavku žalobců b) až q), žalovaný uvedl, že se o pozemcích vydaných v restitucích v řízeních o vydání dozvěděl až z rozhodnutí o připuštění vstupu dalších účastníků do řízení, přičemž nebyl účastníkem správního řízení, což je dle jeho názoru pochybení; rozhodnutí vydaná Státním pozemkovým úřadem tak dle jeho názoru nenabyla právní moci. Navrhoval proto, aby byly provedeny důkazy vztahující se k příslušnosti pozemků k zemědělskému půdnímu fondu.
24. Žalobce a) v závěrečném návrhu uvedl, že pozemky, které byly vydány žalobcům b) až q) a jsou předmětem rozhodování, byly vydány církvím a fyzickým osobám v rámci restitucí, a proto je dán důvod jejich vyloučení z konkursní podstaty. Zdůraznil, že jde vesměs o zemědělské nemovitosti, u nichž není pochybnost o příslušnosti k ZPF, a proto též přešlo právo správy těchto pozemků na žalobce a). Poukazoval na to, že dle § 68 ZKV neměly být tyto nemovitosti sepsány do soupisu konkursní podstaty. Proto navrhoval, aby bylo jejich vyloučení z konkursní podstaty potvrzeno, vyjma pozemek KN parc. č. 21 v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic, u něhož navrhoval, aby byl částečný rozsudek změněn a pozemek byl vyloučen z konkursní podstaty.
25. Zástupce žalobců b) až n) se připojil k návrhu žalobce a) a doplnil, že žalobci b) až n) jsou již vlastníky vydaných nemovitostí, a proto je na místě jejich žalobě vyhovět. Do spisu založil rozhodnutí Nejvyššího soudu č. j. 28 Cdo 484/2020-347 z 13. 5. 2020, jež se týká pozemku parc. č. 143 v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic, jež je předmětem tohoto řízení a byl žalobci b) vydán. Požadoval také, aby navrhovatelům b) až n) odvolací soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

26. Zástupce žalovaného odkazoval na svá dřívější podání a navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v projednávaném rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
27. **Odvolací soud dle ust. § 212 a § 212a o.s.ř. přezkoumal částečný i konečný rozsudek v rozsahu shora specifikovaném včetně řízení, které jejich vydání předcházelo, a dospěl k těmto zjištěním a závěrům:**
28. Odvolací soud vyšel při rozhodování jednak z dokazování provedeného konkursním soudem, jednak z vlastního dokazování, jímž zjistil následující skutečnosti (skutečnosti týkající se pozemků, o nichž bylo rozhodnuto konečným rozsudkem, jsou pro přehlednost uvedeny kurzívou):
29. **K bodu I. písm. a) až c), bodu II. a bodu III. písm. a) výroku tohoto rozsudku:**
- [1] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 27. 7. 2015, č. j. SPU 386698/2015/508102/Pc, které nabylo právní moci 27. 7. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí **žalobci b) České dominikánské provincii:**
- KN parc.č. 160 (evidence dle katastru nemovitostí, dále jen KN),
 - *KN parc.č. 158, vše v k.ú. Litoměřice.*
- [2] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 11. 8. 2015, č. j. SPU 413550/2015/508102/Pc, které nabylo právní moci 12. 8. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí České dominikánské provincii:
- KN parc.č. 861/4,
 - KN parc.č. 861/5,
 - *KN parc.č. 861/6,*
 - KN parc.č. 733/2 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 861/2 díl 2 - parcela vedená jako pozemek ve zjednodušené evidenci s původem parcely Pozemkový katastr, dále jen PK),
 - KN parc.č. 875/12 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 861/2 díl 2),
 - KN parc.č. 733/4 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 861/2 díl 2),
 - KN parc.č. 865/8 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 861/2 díl 2), vše **v k.ú. Soběnice.**
- [3] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 21. 8. 2015, č. j. SPU 425244/2015/508102/Pc, které nabylo právní moci 24. 8. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí České dominikánské provincii:
- KN parc.č. 3,
 - KN parc.č. 11,
 - KN parc.č. 12,
 - KN parc.č. 13,
 - KN parc.č. 22,
 - KN parc.č. 69/1,
 - KN parc.č. 70,
 - KN parc.č. 138,
 - KN parc.č. 139/6,
 - KN parc.č. 141/1,
 - KN parc.č. 142/1,
 - KN parc.č. 142/2,
 - KN parc.č. 143,
 - KN parc.č. 154/1,
 - KN parc.č. 179/7,
 - KN parc.č. 179/22,
 - KN parc.č. 180,
 - KN parc.č. 182,

- KN parc.č. 194/1,
- KN parc.č. 194/3,
- KN parc.č. 195,
- KN parc.č. 197/1,
- KN parc.č. 200/4,
- KN parc.č. 200/10,
- KN parc.č. 204/1,
- KN parc.č. 204/3,
- KN parc.č. 204/4,
- KN parc.č. 212/1,
- KN parc.č. 212/2,
- KN parc.č. 363/1,
- KN parc.č. 364,
- KN parc.č. 394/1,
- KN parc.č. 394/2,
- KN parc.č. 398,
- KN parc.č. 14/1,
- KN parc.č. 14/2,
- KN parc.č. 15,
- KN parc.č. 21 (viz bod II. výroku),
- KN parc.č. 71,
- KN parc.č. 179/1,
- KN parc.č. 401,
- KN parc.č. 146 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 146),
- KN parc.č. 147 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 147),
- KN parc.č. 152/1 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 152/1),
- KN parc.č. 153/1 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 139/1),
- KN parc.č. 153/10 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 153/1),
- KN parc.č. 167/18 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 167/1),
- KN parc.č. 167/19 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 168/1),
- KN parc.č. 181 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 181),
- KN parc.č. 185 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 185),
- KN parc.č. 317/12 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 317),
- KN parc.č. 383 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 383), vše **v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic.**

[4] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 24. 8. 2015, č. j. SPU 436671/2015/508102/Pc, které nabylo právní moci 25. 8. 2015, došlo k vydání následující nemovitosti České dominikánské provincii:

- KN parc.č. st. 1/2 **v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic.**

[5] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 28. 8. 2015, č. j. SPU 444069/2015/508102/Pc, které nabylo právní moci 9. 10. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí České dominikánské provincii:

- KN parc.č. 426,
- KN parc.č. st. 69, vše **v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic.**

[6] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 25. 9. 2015, č. j. SPU 501552/2015/508102/Pc, které nabylo právní moci 30. 9. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí České dominikánské provincii:

- KN parc.č. st. 1/4,
- KN parc.č. st. 1/5, vše **v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic.**

[7] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 25. 11. 2015, č. j. SPU 618285/2015/Pan, které nabylo právní moci 26. 11. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí České dominikánské provincii:

- KN parc.č. 179/2,
- KN parc.č. 179/3,
- KN parc.č. 179/21, vše v k.ú. **Velký Újezd u Litoměřic**.

[8] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 7. 12. 2015, č. j. SPU 641252/2015/Pan, které nabylo právní moci 9. 12. 2015, došlo k vydání následující nemovitosti v k.ú. **Litoměřice** České dominikánské provincii:

- KN parc.č. 5049/2 (původně pozemek parc.č. 5049, který byl geometrickým plánem č. 4355-120/2015 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemky parc.č. 5049/1, parc.č. 5049/2 a parc.č. 5049/3, přičemž oprávněné osobě byl vydán pouze pozemek parc.č. 5049/2 a pozemky parc.č. 5049/1 a parc.č. 5049/3 zůstaly zapsány vlastnický státu).

[9] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 6. 1. 2016, č. j. SPU 005077/2016/Pan, které nabylo právní moci 7. 1. 2016, došlo k vydání následujících nemovitostí v k.ú. **Velký Újezd u Litoměřic** České dominikánské provincii:

- pozemku KN parc.č. 140/1 o výměře 39113 m² (původně pozemek parc.č. 140/1 o výměře 39235 m², který byl geometrickým plánem č. 101-147/2015 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 140/1 o výměře 39113 m² a na pozemek parc.č. 140/8 o výměře 122 m², přičemž České dominikánské provincii byl vydán pozemek parc.č. 140/1 o výměře 39113 m² a pozemek parc.č. 140/8 o výměře 122 m² zůstal zapsán vlastnický státu),
- KN parc.č. 240/2 (původně pozemek parc.č. 240, který byl geometrickým plánem č. 101-147/2015 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 240/1, parc.č. 240/2, parc.č. 240/3 a parc.č. 240/4, přičemž České dominikánské provincii byly vydány pozemky parc.č. 240/2 a parc.č. 240/4; pozemky parc.č. 240/1 a parc.č. 240/3 zůstaly zapsány vlastnický státu),
- KN parc.č. 240/4 (původně pozemek parc.č. 240 – viz odůvodnění výše).

[10] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 23. 3. 2016, č. j. SPU 146582/2016/508102/Pc, které nabylo právní moci dne 23. 3. 2016, došlo k vydání následujících nemovitostí v k.ú. **Litoměřice** České dominikánské provincii:

- pozemku KN parc.č. 2600/1 o výměře 698 m² (původně pozemek parc.č. 2600/1 o výměře 2213 m², který byl geometrickým plánem č. 4363-146/2015 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 2600/1 o výměře 698 m² a pozemek parc.č. 2600/7 o výměře 1515 m², přičemž České dominikánské provincii byl vydán pozemek parc.č. 2600/1 o výměře 698 m² a pozemek parc.č. 2600/7 o výměře 1515 m² zůstal zapsán vlastnický státu)
- pozemku KN parc.č. 2600/4 o výměře 1146 m² (původně pozemek parc.č. 2600/4 o výměře 2151 m², který byl geometrickým plánem č. 4363-146/2015 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 2600/4 o výměře 1146 m² a na pozemek parc.č. 2600/8 o výměře 1005 m², přičemž České dominikánské provincii byl vydán pozemek parc.č. 2600/4 o výměře 1146 m² a pozemek parc.č. 2600/8 o výměře 1005 m² zůstal zapsán vlastnický státu).

30. K bodu I. písm. d) výroku:

Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj ze dne 6. 10. 2015, č. j. SPU 515779/2015, jež nabylo právní moci dne 6. 10. 2015, došlo k vydání

- pozemku KN parc.č. 614 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 614 - v současné době pozemek vedeno jako KN parc.č. 614 na základě digitalizace ze dne 17. 6. 2013, viz srovnávací sestavení parcel k.ú. Horní Nezly),

- pozemku KN parc.č. 615/1 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 615/1 - v současné době pozemek veden jako KN parc.č. 615/1 na základě digitalizace ze dne 17. 6. 2013, viz srovnávací sestavení parcel k.ú. Horní Nezly),
vše v k.ú. **Horní Nezly žalobci c) Římskokatolické farnosti Býčkovice.**

31. K bodu I. písm. e) výroku:

[1] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 11. 11. 2015, č. j. SPU 588534/2015, které nabylo právní moci dne 11. 11. 2015, došlo k vydání pozemku KN parc.č. 342/12 v k.ú. **Prosmyky žalobci d) Římskokatolické farnosti - děkanství u Věch Svatých Litoměřice.**

[2] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 9. 11. 2015, č. j. SPU 583912/2015, které nabylo právní moci dne 9. 11. 2015, došlo k vydání pozemku KN parc.č. 5299/1 o výměře 4008 m² v k.ú. **Litoměřice** témuž subjektu (původně šlo o pozemek parc.č. 5299/1 o výměře 15160 m², který byl geometrickým plánem č. 4332-99/2015 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 5299/1 o výměře 4008 m², na pozemek parc.č. 5299/3 o výměře 5630 m² a na pozemek parc.č. 5299/4 o výměře 5522 m², přičemž **Římskokatolické farnosti - děkanství u Věch Svatých Litoměřice** byl vydán pozemek parc.č. 5299/1 o výměře 4008 m²; pozemek parc.č. 5299/3 o výměře 5630 m² a pozemek parc.č. 5299/4 o výměře 5522 m² zůstaly zapsány vlastnický státu).

32. K bodu I. písm. f) výroku:

Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 30. 11. 2015, č. j. SPU 627022/2015/Pan, které nabylo právní moci dne 1. 12. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí v k.ú. **Píšťany žalobci e) Římskokatolické farnosti Prackovice nad Labem:**

- pozemku KN parc.č. 100/120 o výměře 710 m² (původně pozemek parc.č. 100/1 o výměře 48843 m², který byl geometrickým plánem č. 308-124/2015 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 100/1 o výměře 47350 m², na pozemek parc.č. 100/120 o výměře 710 m² a na pozemek parc.č. 100/121 o výměře 783 m², přičemž Římskokatolické farnosti Prackovice nad Labem byl vydán pozemek parc.č. 100/120 o výměře 710 m² a pozemek parc.č. 100/121 o výměře 783 m²; pozemek parc.č. 100/1 o výměře 47350 m² zůstal zapsán vlastnický státu)
- pozemku KN parc.č. 100/121 o výměře 783 m² (původně pozemek parc.č. 100/1 – viz odůvodnění výše).

33. K bodu I. písm. g) a bodu III. písm. b) výroku:

[1] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 3. 3. 2016, č. j. SPU 110618/2016, které nabylo právní moci dne 4. 3. 2016, došlo k vydání následujících nemovitostí v k.ú. **Chcebuz žalobci f) Římskokatolické farnosti Chcebuz:**

- pozemku KN parc.č. 346/25 o výměře 8852 m² (původně pozemek parc.č. 346/23 o výměře 15644 m², který byl geometrickým plánem č. 269-15/2016 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 346/23 o výměře 6792 m² a na pozemek parc.č. 346/25 o výměře 8852 m², přičemž Římskokatolické farnosti Chcebuz byl vydán pozemek parc.č. 346/25 o výměře 8852 m² a pozemek parc.č. 346/23 o výměře 6792 m² zůstal zapsán vlastnický státu)
- pozemku KN parc.č. 464/6 o výměře 460 m² (původně pozemek parc.č. 464/1 o výměře 18934 m², který byl geometrickým plánem č. 268-15/2016 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 464/1 o výměře 18474 m² a na pozemek parc.č. 464/6 o výměře 460 m², přičemž Římskokatolické farnosti Chcebuz byl vydán pozemek parc.č. 464/6 o výměře 460 m² a pozemek parc.č. 464/1 o výměře 18474 m² zůstal zapsán vlastnický státu)
- pozemku KN parc.č. 1175/1 o výměře 30533 m² (původně pozemek parc.č. 1175/1 o výměře 33146 m², který byl geometrickým plánem č. 271-15/2016 připojeným k uvedenému rozhodnutí

rozdělen na pozemek parc.č. 1175/1 o výměře 30533 m² a na pozemek parc.č. 1175/24 o výměře 2613 m², přičemž Římskokatolické farnosti Chcebusz byl vydán pozemek parc.č. 1175/1 o výměře 30533 m² a pozemek parc.č. 1175/24 o výměře 2613 m² zůstal zapsán vlastnický státu)

- pozemku KN parc.č. 1175/23 o výměře 27332 m² (původně pozemek parc.č. 1175/10 o výměře 39725 m², který byl geometrickým plánem č. 270-15/2016 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 1175/10 o výměře 12393 m² a na pozemek parc.č. 1175/23 o výměře 27332 m², přičemž Římskokatolické farnosti Chcebusz byl vydán pozemek parc.č. 1175/23 o výměře 27332 m² a pozemek parc.č. 1175/10 o výměře 12393 m² zůstal zapsán vlastnický státu).

[2] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 6. 10. 2015, č. j. SPU 510904/2015, které nabylo právní moci dne 6. 10. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí v k.ú. **Chcebusz žalobci f) Římskokatolické farnosti Chcebusz:**

- pozemku KN parc.č. 483/1 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 483/1, v současné době je pozemek veden jako KN parc.č. 483/1 na základě digitalizace ze dne 12. 7. 2010 – viz připojené srovnávací sestavení parcel v k.ú. Chcebusz ze 17. 5. 2010),

- pozemku KN parc.č. 483/3 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 485/1, který byl na základě digitalizace ze dne 12. 7. 2010 rozdělen na 2 pozemky s novými parcelními čísly, a to na pozemek KN parc.č. 489/1 a pozemek KN parc. č. 483/3),

- pozemku KN parc.č. 483/4 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 483/2, v současné době je pozemek veden jako KN parc.č. 483/4 - digitalizace ze dne 12. 7. 2010),

- pozemku KN parc.č. 485/2 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 485/2, v současné době je pozemek veden jako KN parc.č. 485/2 - digitalizace ze dne 12. 7. 2010),

- pozemku KN parc.č. 486 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 486, v současné době je pozemek veden jako KN parc.č. 486 - digitalizace ze dne 12. 7. 2010),

- pozemku KN parc.č. 489/1 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 485/1, který byl na základě digitalizace rozdělen na 2 pozemky s novými parcelními čísly, a to na pozemek KN parc.č. 489/1 a pozemek KN parc.č. 483/3),

- pozemku KN parc.č. 508 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 508, v současné době je pozemek veden jako KN parc.č. 508 - digitalizace ze dne 12. 7. 2010),

- pozemku KN parc.č. 509 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 509, v současné době je pozemek veden jako KN parc.č. 509 - digitalizace ze dne 12. 7. 2010),

- pozemku KN parc.č. 523 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 523, v současné době je pozemek veden jako KN parc.č. 523 - digitalizace ze dne 12. 7. 2010),

- pozemku KN parc.č. 524/3 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 524/3, v současné době je pozemek veden jako KN parc.č. 524/3 - digitalizace ze dne 12. 7. 2010),

- pozemku KN parc.č. 1057 (v rozsudku vedeno jako PK parc.č. 1057, v současné době je pozemek veden jako KN parc.č. 1057 - digitalizace ze dne 12. 7. 2010),

- pozemku KN parc.č. 1066/8 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 1063/1, který byl na základě digitalizace rozdělen na 2 pozemky s novými parcelními čísly, a to na pozemek KN parc.č. 1066/8 a pozemek KN parc.č. 1066/22),

- pozemku KN parc.č. 1066/22 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 1063/1, který byl na základě digitalizace rozdělen na 2 pozemky s novými parcelními čísly, a to na pozemek KN parc.č. 1066/8 a pozemek KN parc.č. 1066/22).

34. K bodu I. písm. h) a bodu III. písm. c) výroku:

Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 12. 10. 2015, č. j. SPU 528425/2015/508102/Bn, které nabylo právní moci dne 12. 10. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí v k.ú. **Libochovice žalobci g) Římskokatolické farnosti - děkanství Libochovice:**

- pozemku KN parc.č. 1017/7

- pozemku PK parc.č. 1016 (pozemek je v současné době veden jako pozemek KN parc.č. 1016, pozemek KN

parc.č. 1017/14 a pozemek KN parc.č. 1019/1 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),

- pozemku PK parc.č. 847 (pozemek je v současné době veden jako KN parc.č. 1017/34 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),

- pozemku PK parc.č. 848/1 (pozemek je v současné době veden jako KN parc.č. 1017/35 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),

- pozemku PK parc.č. 848/2 (pozemek je v současné době veden jako KN parc.č. 1017/36 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),

- pozemku PK parc.č. 1054/1 (pozemek je v současné době veden jako KN parc.č. 1017/16 a KN parc.č. 1055 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),

- pozemku PK parc.č. 1054/2 (pozemek je v současné době veden jako KN parc.č. 1017/16 a KN parc.č. 1055 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),

- *pozemku PK parc.č. 1055 (pozemek je v současné době veden jako pozemek KN parc.č. 1017/16 a pozemek KN parc.č. 1055 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),*

- *pozemku PK parc.č. 1017/2 (pozemek je v současné době veden jako pozemek KN parc.č. 1016, pozemek KN parc.č. 1017/14, pozemek KN parc.č. 1017/25, pozemek KN parc.č. 1019/1 a pozemek KN parc.č. 1838/4 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016);*

nové označení pozemků se podává ze srovnávacího sestavení parcel v k.ú. Líbochovice z 5. 10. 2016.

35. K bodu I. písm. i) výroku:

[1] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 7. 12. 2015, č. j. SPU 640744/2015/508102/Bn, které nabylo právní moci dne 8. 12. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí **v k.ú. Sutom žalobci h) Římskokatolické farnosti Sutom:**

- pozemku KN parc.č. 117/1 o výměře 25884 m² (původně pozemek parc.č. KN 117/1 o výměře 58465 m², který byl geometrickým plánem č. 76-136/2015 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 117/1 o výměře 25884 m², na pozemek parc.č. 117/11 o výměře 9345 m², na pozemek parc.č. 117/12 o výměře 9140 m², na pozemek parc.č. 117/13 o výměře 4835 m², na pozemek parc.č. 117/14 o výměře 4117 m² a na pozemek parc.č. 117/15 o výměře 5144 m², přičemž Římskokatolické farnosti Sutom byl vydán pozemek parc.č. 117/1 o výměře 25884 m², pozemek parc.č. 117/13 o výměře 4835 m² a pozemek parc.č. 117/15 o výměře 5144 m²; pozemek parc.č. 117/11 o výměře 9345 m², pozemek parc.č. 117/12 o výměře 9140 m² a pozemek parc.č. 117/14 o výměře 4117 m² zůstal zapsán vlastnický státu)

- pozemku KN parc.č. 117/13 o výměře 4835 m² (původně pozemek parc.č. 117/1 - viz odůvodnění výše)

- pozemku KN parc.č. 117/15 o výměře 5144 m² (původně pozemek parc.č. 117/1 - viz odůvodnění výše).

[2] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 31. 7. 2015, č. j. SPU 400006/2015/508102/Bn, které nabylo právní moci dne 31. 7. 2015, došlo k vydání těchto nemovitostí **v k.ú. Sutom Římskokatolické farnosti Sutom:**

- pozemku KN parc.č. 106,

- pozemku KN parc.č. 115/1.

36. K bodu I. písm. j) výroku:

Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 17. 7. 2015, č. j. SPU 371284/2015/508102/Pc, které nabylo právní moci dne 17. 7. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí **žalobci i) Římskokatolické farnosti Dlažkovice:**

- pozemku KN parc.č. 79/1

- pozemku KN parc.č. 80

- pozemku KN parc.č. 81/1

- pozemku KN parc.č. 79/5, vše **v k.ú. Dlažkovice.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.

37. K bodu I. písm. k) a bodu III. písm. d) výroku:

[1] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 16. 10. 2015, č. j. SPU 530804/2015 (392178/2013/508338/R1403), které nabylo právní moci dne 16. 10. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí **v k.ú. Lovosice žalobci j) Římskokatolické farnosti Lovosice:**

- pozemku KN parc.č. 3031/114 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 445, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc.č. 3031/114 a pozemek KN parc. č. 3031/141),
- pozemku KN parc.č. 3031/141 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 445, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc. č. 3031/114 a pozemek KN parc. č. 3031/141),
- pozemku KN parc.č. 3031/119 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 457, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc.č. 3031/119 a pozemek KN parc.č. 3031/136),
- pozemku KN parc.č. 3031/136 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 457, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc. č. 3031/119 a pozemek KN parc. č. 3031/ 136),
- pozemku KN parc.č. 3031/125 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 456 díl 1, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc. č. 3031/ 125 a pozemek KN parc. č. 3044/ 16),
- pozemku KN parc.č. 3044/ 16 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 456 díl 1, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc. č. 3031/ 125 a pozemek KN parc. č. 3044/ 16),
- pozemku KN parc.č. 3031/150 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 485, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc. č. 3031/150 a pozemek KN parc. č. 3070/75),
- pozemku KN parc.č. 3070/75 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 485, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc. č. 3031/150 a pozemek KN parc. č. 3070/75),
- pozemku KN parc.č. 3043/ 13 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 278/ 1 díl 1, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc.č. 3043/ 13 a pozemek KN parc. č. 3045/ 1),
- pozemku PK 481 díl 2.

[2] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 11. 9. 2015, č. j. SPU 472794/2015 (392178/2013/508338/R7945), které nabylo právní moci dne 11. 9. 2015, došlo k vydání pozemku KN parc.č. 3045/ 1 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 278/ 1 díl 1, který byl na základě digitalizace ze dne 27. 11. 2012 rozdělen na pozemek KN parc. č. 3043/ 13 a pozemek KN parc. č. 3045/ 1) **v k.ú. Lovosice Římskokatolické farnosti Lovosice.**

Nové označení pozemků se podává ze srovnávacího sestavení parcel v k.ú. Lovosice z 22.10.2012.

38. K bodu I. písm. l výroku:

[1] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 16. 9. 2015, č. j. SPU 483767/2015/508102/Pc, které nabylo právní moci dne 17. 9. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí **v k.ú. Lukavec u Lovosic žalobci k) Katedrální kapitule u sv. Štěpána v Litoměřicích:**

- pozemku KN parc.č. 78/14,
- pozemku KN parc.č. 78/5,
- pozemku KN parc.č. 78/4,
- pozemku KN parc.č. 78/1,
- pozemku KN parc.č. 110/15,

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Pokorná.

- pozemku KN parc.č. 128/46,
- pozemku KN parc.č. 210/19,
- pozemku KN parc.č. 215/2,
- pozemku KN parc.č. 128/20,
- pozemku KN parc.č. 128/1,
- pozemku KN parc.č. 210/71,
- pozemku KN parc.č. 210/48,
- pozemku KN parc.č. 210/45.

[2] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 25. 9. 2015, č. j. SPU 483951/2015/508102/Pc, které nabylo právní moci dne 29. 9. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí **v k.ú. Lukavec u Lovosic Katedrální kapitule u sv. Štěpána v Litoměřicích:**

- pozemku KN parc.č. 86/16,
- pozemku KN parc.č. 97/7,
- pozemku KN parc.č. 433/9,
- pozemku KN parc.č. 452/5,
- pozemku KN parc.č. 433/10,
- pozemku KN parc.č. 452/1.

[3] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 20. 1. 2016, č. j. SPU 031038/2016/Pan, které nabylo právní moci dne 21. 1. 2016, došlo k vydání následující nemovitosti **v k.ú. Lukavec u Lovosic Katedrální kapitule u sv. Štěpána v Litoměřicích:**

- pozemku KN parc.č. 128/35 o výměře 954 m² (původně pozemek parc.č. KN 128/35 o výměře 1031 m², který byl geometrickým plánem č. 223-139/2015 připojeným k uvedenému rozhodnutí rozdělen na pozemek parc.č. 128/35 o výměře 954 m² a na pozemek parc.č. 128/92 o výměře 77 m², přičemž Katedrální kapitule u sv. Štěpána v Litoměřicích byl vydán pozemek parc.č. 128/35 o výměře 954 m² a pozemek parc.č. 128/92 o výměře 77 m² zůstal zapsán vlastnický státu).

39. K bodu I. písm. m) výroku:

Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 5. 10. 2015, č. j. SPU 499548/2015 (531598/2013/508338/RI0469), které nabylo právní moci dne 5. 10. 2015, došlo k vydání pozemku KN parc. č. 133 (v rozsudku veden jako pozemek PK parc.č. 133 - viz srovnávací sestavení parcel v k.ú. Nížebohy z 19. 5. 2015, v současné době je pozemek veden jako pozemek KN parc.č. 1017/36 - na základě digitalizace ze dne 22. 6. 2015) **v k.ú. Nížebohy žalobci I) Římskokatolické farnosti Budyně nad Ohří.**

40. K bodu III. písm. e) výroku:

*Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, o schválení dohody o vydání zemědělské nemovitosti, ze dne 20. 7. 2015, č. j. SPU 370508/2015/Dor, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí **v k.ú. Ledčice žalobci m) Římskokatolické farnosti Roudnice nad Labem:***

- *pozemku KN parc.č. 2873 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 1444, který byl spolu s dalšími pozemky předmětem pozemkových úprav, kdy rozhodnutím Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Mělník, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 215923/2012-MZE, 3120/PÚ/2012-KPÚ/23, zaniklo vlastnické právo k původním pozemkům včetně pozemku parc.č. PK 1444 a nově vzniklo vlastnické právo k pozemkům KN parc.č. 2873, KN parc.č. 2896, KN parc.č. 3386, KN parc.č. 3421, KN parc.č. 3550, KN parc.č. 3650 a KN parc.č. 3827; viz též přílohu č. 1 k uvedenému rozhodnutí)*
- *pozemku KN parc.č. 3421*
- *pozemku KN parc.č. 3650*

- pozemku KN parc.č. 3827
- pozemku KN parc.č. 3550
- pozemku KN parc.č. 3386
- pozemku KN parc.č. 2896 (vše v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 1444 – viz odůvodnění výše).

41. **K bodu I. písm. n) výroku:**

[1] Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 12. 10. 2015, č. j. 528425/2015/508102/Bn, které nabylo právní moci dne 12. 10. 2015, došlo k vydání následujících nemovitostí **v k.ú. Libochovice** žalobci g) Římskokatolické farnosti

- děkanství Libochovice:

- pozemku PK parc.č. 830 (pozemek je v současné době veden jako pozemek KN parc.č. 1088/15 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),
- pozemku PK parc.č. 828/2 (pozemek je v současné době veden jako pozemek KN parc.č. 1088/15 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),
- pozemku PK parc.č. 828/1 (pozemek je v současné době veden jako pozemek KN parc.č. 1088/15 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),
- pozemku PK parc.č. 829 (pozemek je v současné době veden jako pozemek KN parc.č. 1088/15 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),
- pozemku PK parc.č. 1017/1 (pozemek je v současné době veden jako pozemek KN parc.č. 1017/1 - na základě digitalizace ze dne 9. 11. 2016),
- pozemku KN parc.č. 1088/3,
- pozemku KN parc.č. 1770/8.

[2] Tyto pozemky byly následně kupní smlouvou ze dne 21. 9. 2017 Římskokatolickou farností - děkanstvím Libochovice prodány **žalobci n) HELUZ cihlářský průmysl, v.o.s.**, přičemž vlastnické právo k nim bylo do katastru nemovitostí - jak plyne z výpisu k řízení V-9319/2017 - zapsáno ve prospěch kupujících s účinky ke dni 26. 9. 2017.

[3] Sdělením Městského úřadu Libochovice, odboru stavebního úřadu a životního prostředí, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 3098/18/OSÚŽP/osle, došlo ke schválení žádosti o scelení pozemků, přičemž v důsledku určení nových hranic pozemků došlo k zániku pozemku KN parc.č. 1770/8 a pozemku KN parc.č. 1088/3, které byly sloučeny s dosavadním pozemkem KN parc.č. 1088/15. Do katastru nemovitostí byla tato změna zapsána pod č. j. Z-8037/2018-506. Žalobce n) je tedy vlastníkem těchto pozemků (viz též srovnávací sestavení parcel v k.ú. Libochovice ze dne 5. 10. 2016 a výpisy z LV 1433 pro téže k.ú.), jež jsou předmětem řízení:

- pozemku KN parc.č. 1088/15 (v rozsudku veden jako pozemek PK parc.č. 830, pozemek PK parc.č. 828/2, pozemek PK parc.č. 828/1, pozemek PK parc.č. 829, pozemek KN parc.č. 1088/3 a pozemek KN parc.č. 1770/8),
- pozemku KN parc.č. 1017/ 1 (v rozsudku veden jako pozemek PK parc.č. 1017/1), vše v k.ú. Libochovice.

42. **K bodu III. písm. f) výroku:**

Rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 20. 1. 2020, č.j. SPU 021539/2020/508102/Mu, jež nabylo právní moci dne 22. 1. 2020, došlo k vydání pozemku KN parc.č. 69/2 v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic žalobci b) České dominikánské provincii.

43. **K bodu III. písm. g) výroku:**

Z rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Ústecký kraj, ze dne 21.10.2019, č.j. SPU 343411/2019/508204/Pc, jež nabylo právní moci dne 29. 10. 2019, srovnávacího sestavení parcel k.ú. Soběnice a výpisu z katastru nemovitostí - LV č. 432 pro k.ú. Soběnice vyplývá, že žalobcům o) Jiřímu V., p) Václavu V. a q) Monice V. byly dle ust. § 9 odst. 4, ust. § 4 odst. 2 písm. c) a odst. 4 a ust. § 6

odst. 1 písm. r) zákona o půdě vydány tyto pozemky v k.ú. Soběnice:

- KN parc.č. 712/6

- KN parc.č. 790/16 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 791, jenž byl na základě digitalizace ze dne 30. 9. 2013 rozdělen na 2 pozemky s novými parcelními čísly, a to na pozemek KN parc.č. 790/16 o výměře 2613 m², jenž byl vydán, a pozemek KN parc. č. 1138/24 o výměře 173 m², jenž zůstal zapsán vlastnický státu s příslušností hospodaření Státnímu pozemkovému úřadu),

- KN parc.č. 790/30 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 813/10 díl 1 a část pozemku PK parc.č. 813/10 díl 2; díly byly podle Z-8569/2013 ze dne 24. 5. 2013 sloučeny do jedné parcely PK parc. č. 813/10, a ta byla následně na základě digitalizace ze dne 30. 9. 2013 rozdělena na 2 pozemky s novými parcelními čísly, a to na pozemek KN parc. č. 790/30 o výměře 106 m², jenž byl vydán, a pozemek KN parc. č. 1139/26 o výměře 1319 m², jenž zůstal zapsán vlastnický státu s příslušností hospodaření Státnímu pozemkovému úřadu),

- KN parc.č. 790/28 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 813/11 díl 1 a část pozemku PK parc.č. 813/11 díl 2; díly byly podle Z-8569/2013 ze dne 24. 5. 2013 sloučeny do jedné parcely PK parc. č. 813/11, a ta byla následně na základě digitalizace ze dne 30. 9. 2013 rozdělena na 4 pozemky s novými parcelními čísly, a to na pozemek KN parc. č. 790/28 o výměře 87 m², jenž byl vydán, a pozemky KN parc. č. 1138/48 o výměře 20 m², KN parc. č. 1139/30 o výměře 970 m² a KN parc. č. 1141/14 o výměře 176 m², jež zůstaly zapsány vlastnický státu s příslušností hospodaření Státnímu pozemkovému úřadu),

- KN parc.č. 790/29 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 813/13 díl 1 a část pozemku PK parc.č. 813/13 díl 2; díly byly podle Z-8569/2013 ze dne 24. 5. 2013 sloučeny do jedné parcely PK parc. č. 813/13, a ta byla následně na základě digitalizace ze dne 30. 9. 2013 rozdělena na 3 pozemky s novými parcelními čísly, a to na pozemek KN parc. č. 790/29 o výměře 1116 m², jenž byl vydán, a pozemky KN parc. č. 1138/49 o výměře 86 m² a KN parc. č. 1141/11 o výměře 480 m², jež zůstaly zapsány vlastnický státu s příslušností hospodaření Státnímu pozemkovému úřadu),

- KN parc.č. 790/15 (v rozsudku vedeno jako pozemek PK parc.č. 790, v současné době je pozemek na základě digitalizace ze dne 30. 9. 2013 veden jako KN parc.č. 790/15),

- KN parc.č. 790/19 (v rozsudku vedeno jako část pozemku PK parc.č. 813/12 díl 1 a část pozemku PK parc.č. 813/12 díl 2; díly byly podle Z-8569/2013 ze dne 24. 5. 2013 sloučeny do jedné parcely PK parc. č. 813/12, a ta byla následně na základě digitalizace ze dne 30. 9. 2013 rozdělena na 3 pozemky s novými parcelními čísly, a to na pozemek KN parc. č. 790/19 o výměře 849 m², jenž byl vydán, a pozemky KN parc. č. 1139/11 o výměře 183 m² a KN parc. č. 1141/8 o výměře 335 m², jež zůstaly zapsány vlastnický státu s příslušností hospodaření Státnímu pozemkovému úřadu).

Jako spoluvlastníci těchto pozemků jsou v katastru nemovitostí na LV č. 432 pro k.ú. Soběnice zapsáni Jiří V., Václav V. a Monika V., každý s podílem o velikosti 1/3.

44. Na základě takto ustaveného skutkového stavu dospěl odvolací soud v rovině právního posouzení věci k následujícím závěrům:
45. Námitka překážky věci rozhodnuté neobstojí. Žalovaný poukazoval na to, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2007, č. j. 69 Cm 12/2006-82, jenž nabyt právní mocí dne 23. 3. 2007, bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby na vyloučení pozemků specifikovaných v přílohách č. 1 k odvoláním z konkursní podstaty úpadce, přičemž o nich pak bylo rozhodnuto i v napadeném rozsudku; v obou řízeních je přitom dle jeho názoru dána totožnost účastníků, skutku i žalobního návrhu. Nejvyšší soud však na toto téma – jak správně poukazoval žalobce a) ve vyjádření k odvolání – v usnesení ze dne 14. 7. 2016, č. j. 29 Cdo 4473/2014-193, jímž zrušil usnesení konkursního soudu č. j. 33 Cm 178/2011-153 a usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 15 Cmo 10/2014-163, v obdobných skutkových poměrech uzavřel, že jde sice o totožné účastníky, neboť v řízení vedeném u konkursního soudu pod sp. zn. 69 Cm 12/2006 vystupovala jako žalobce Česká republika a rovněž v řízení vedeném u konkursního soudu pod sp. zn. 33 Cm 178/2011 je v současné době žalobcem Česká republika (jako je tomu i v dané věci), avšak nejde o totožný skutek. „Zatímco v prvním řízení vystupovala jako žalobce po celou dobu Česká republika, v tomto řízení (shodně s projednávanou věcí) byl původním žalobcem Pozemkový fond, který byl

samostatnou právnickou osobou, nikoliv (toliko) organizační složkou státu. Již z tohoto pohledu je patrné, že šlo o dva různé nároky dvou odlišných subjektů (účastníků), byť žalobci v obou řízeních argumentovali tím, že vlastníkem sporných pozemků je Česká republika. Zatímco v prvním případě uplatňovala Česká republika svůj nárok, v tomto řízení uplatňuje nárok původně náležející (alespoň podle žalobních tvrzení) Pozemkovému fondu [s tím, že právě tento subjekt je (byl) oprávněn tyto pozemky spravovat a tedy i podat vylučovací žalobu]. Ačkoliv tak přechodem práv a povinností z Pozemkového fondu na Českou republiku (na základě § 22 odst. 1 a 3 zákona č. 503/2012 Sb.) došlo ke ztotožnění osob žalobce, když v obou řízeních nyní vystupuje jako žalobce Česká republika, zjevně nejde o totožný skutek. V prvním řízení uplatňoval žalobce svůj nárok (bez zřetele k tomu, zda byl k podání žaloby věcně legitimován), zatímco v druhém řízení uplatňuje nyní žalobce nárok původně náležející Pozemkovému fondu, který na žalobce přešel až na základě právní skutečnosti nastalé po pravomocném skončení prvního řízení – zákonného právního nástupnictví. Jinými slovy, pokud žalobce uplatňuje v novém řízení, v němž jde o tentýž právní vztah mezi týmiž účastníky, nárok plynoucí z práva, které na něj přešlo (mělo přejít) [z důvodu singulární nebo univerzální sukcese] po pravomocném skončení předchozího řízení, nejde o stejný skutek jako v předchozím řízení, neboť sukcese (kterou žalobce vstoupil do právního postavení jiného subjektu – svého právního předchůdce) podstatu skutkových okolností obou věcí odlišuje.“ Názor žalovaného, že je dána v rozsahu pozemků specifikovaných v příloze č. 1 k odvolání překážka věci pravomocně rozhodnuté, tak není správný.

46. Neobstojí ani námitka nesprávného označení pozemků - jež jsou specifikovány v přílohách č. 2 k odvoláním žalovaného a v části se prolínají s pozemky, o nichž je rozhodováno tímto částečným rozsudkem - v žalobě, popř. v jejím doplnění. Odvolací soud se v této otázce ztotožňuje se závěry konkursního soudu vyjádřenými v napadených rozhodnutích (za rozhodující považoval konkursní soud v souladu s judikaturou označení pozemku parcelním číslem, druhem evidence a katastrálním územím) a pro stručnost na ně odkazuje. K označení dílu parcely formátem „861/2/2 PK“, jež následně žalobce a) na výzvu konkursního soudu vysvětlil tak, že údaj za druhým lomítkem je číslo dílu, poukazuje odvolací soud na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2606/2004 ze dne 21. 4. 2005, dle něhož žaloba o vydání části pozemku je přesná a určitá nejen tehdy, jestliže je část pozemku označena v připojeném geometrickém plánu, ale také tehdy, jestliže je identifikována jiným způsobem, nevzbuzujícím pochybnosti o tom, jaké části pozemku se žaloba týká (viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1562/2003). Způsob označení dílu, jak jej učinil žalobce, dle názoru odvolacího soudu pochybnost o tom, o jakou nemovitost (její část) se jedná, nevzbuzuje. O tom, že ani konkursní soud neměl pochyb o identifikaci nemovitostí (o tom, jaké nemovitosti jsou předmětem řízení), svědčí konec konců to, že v rozsudku takto označené nemovitosti uvedl ve formátu „861/2 díl 2“. Neakceptování takového označení pozemků v žalobě a jejích doplněních a následného vysvětlení žalobce a) ze strany konkursního soudu by považoval odvolací soud za výraz přepjatého formalismu.
47. Podle ustanovení § 19 ZKV jsou-li pochybnosti, zda věc, právo nebo jiná majetková hodnota náleží do podstaty, запиše se do soupisu podstaty s poznámkou o nárocích uplatněných jinými osobami anebo s poznámkou o jiných důvodech, které zpochybňují zařazení věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty do soupisu (odstavec 1). Soud uloží tomu, kdo uplatňuje, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota neměla být do soupisu zařazena, aby ve lhůtě určené soudem podal žalobu proti správci. V případě, že žaloba není včas podána, má se za to, že věc, právo nebo jiná majetková hodnota je do soupisu pojata oprávněně (odstavec 2).
48. Podle ust. § 68 odst. 1 ZKV věci, které mají být vydány oprávněným osobám podle zákonů upravujících zmírnění některých majetkových krivd (mezi něž patří jak zákon o půdě, tak ZMV), se zahrnují do podstaty pouze tehdy, jestliže nároky nebyly v zákonem stanovených lhůtách uplatněny nebo byly zamítnuty.

49. K předpokladům, za nichž může soud vyhovět žalobě o vyloučení věci ze soupisu majetku konkursní podstaty (excindační žalobě), mimo jiné patří, že osoba, která se domáhá vyloučení věci ze soupisu, prokázala nejen to, že věc neměla (nebo ke dni rozhodnutí o žalobě již nemá) být do soupisu zařazena, nýbrž i to, že právo, které vylučovalo zařazení věci do soupisu majetku konkursní podstaty, svědčí jí (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu uveřejněné pod čísly 58/1998, 67/2002 a 9/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).
50. V rozsudku ze dne 30. března 2011, sen. zn. 29 Cdo 1307/2009 Nejvyšší soud uzavřel, že skutečnost, že správce konkursní podstaty zahrnul do soupisu majetku konkursní podstaty věci, které mají být vydány oprávněným osobám podle zákonů upravujících zmírnění některých majetkových křivd (§ 68 odst. 1 ZKV), sama o sobě nezakládá právo třetích osob, odlišných od osob oprávněných, jež by vylučovalo zařazení věci do soupisu majetku konkursní podstaty. V souvislosti s tím vysvětlil, že ustanovení § 68 odst. 1 ZKV nelze vykládat izolovaně, nýbrž v rámci stanoveném zákonem o konkursu a vyrovnání, a to zejména ve vazbě na ustanovení § 2 odst. 3, § 6, § 17 a § 18 ZKV. Přitom je nezbytné respektovat, že soupis podstaty (§ 18 ZKV) tvoří právní podklad pro zpeněžení majetku patřícího do podstaty, jelikož zpeněžen může být jen ten majetek, který byl sepsán, a správce je povinen zpeněžit veškerý sepsaný majetek, ledaže by byl ze soupisu zákonem stanoveným způsobem vyloučen. Soupis rovněž představuje titul, kterým správce konkursní podstaty dokládá, že je oprávněn se sepsaným majetkem při jeho zpeněžení nakládat. Jeho vytvoření patří k jednomu ze základních úkolů správce konkursní podstaty (k tomu srov. bod XXIX. stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. června 1998, Cpjn 19/98, uveřejněného pod číslem 52/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i důvody rozhodnutí uveřejněného pod číslem 94/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Vyjde-li najevo, že správce konkursní podstaty při plnění výše uvedené povinnosti sepsal do soupisu majetku konkursní podstaty i věci, které mají být vydány oprávněným osobám podle zákonů upravujících zmírnění některých majetkových křivd (k tomu, které zákony lze zahrnout mezi tzv. restituční zákony, viz důvody rozsudku Nejvyššího soudu uveřejněného pod číslem 22/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), má tato skutečnost za následek, že ohledně takových věcí správce konkursní podstaty nenabývá práv, které zákon o konkursu a vyrovnání standardně se soupisem majetku konkursní podstaty spojuje, zejména pak není oprávněn takové věci zpeněžit, a to až do doby, dokud včas uplatněné restituční nároky nebyly zamítnuty.
51. Ústavní soud ve stanovisku pléna ze dne 1. listopadu 2005, sen. zn. Pl. ÚS – st. 21/05 vyložil, že vlastnické právo oprávněných osob podle restitučních předpisů vzniká až okamžikem vydání věci. Tím je ve skutečnosti legalizován přechod majetku na stát, a to bez ohledu na to, co bylo titulem pro tento přechod, a jen v případech, které jsou v restitučních zákonech výslovně uvedeny, je původní nabývací titul státu, samozřejmě za splnění dalších v zákoně uvedených podmínek, důvodem pro vrácení věci. Restituční zákony v podstatě legalizovaly vlastnictví státu k majetku, který stát získal konfiskacemi, znárodněním a dalšími majetkovými opatřeními, bez ohledu na to, že by bez jejich existence jinak bývalo možné, v některých případech, uplatnit na takový majetek vlastnické právo podle obecných předpisů. Tím současně vyloučil možnost uplatnit tato práva jinak, tedy podle obecných předpisů, neboť tato úprava je speciální úpravou k předpisům obecným.
52. Dle ustáleného výkladu k ust. § 9 odst. 9 ZMV vlastnictví zemědělské nemovitosti nabývá oprávněná osoba právní mocí rozhodnutí o schválení dohody o vydání zemědělské nemovitosti nebo právní mocí rozhodnutí o vydání zemědělské nemovitosti; o změně vlastnictví je třeba učinit zápis v katastru nemovitostí (jenž má toliko deklaratorní povahu).
53. V dané věci ze shora popsaného skutkového stavu plyne, že restituční nároky dle ZMV a zákona o půdě týkající se výše specifikovaných pozemků, uplatněné oprávněnými osobami, nebyly

zamítnuty, ale naopak jim bylo vyhověno. V rámci rozhodování o žádostech (návrzích) oprávněných osob přitom pozemkový úřad jako příslušný správní orgán vždy posuzoval, zda se jedná o zemědělské nemovitosti ve smyslu § 2 písm. b) ZMV, tedy pozemky, které ke dni 24. 6. 1991 tvořily ZPF, nebo do tohoto fondu náležely (tedy zda splňovaly formální a materiální znak příslušnosti k ZPF). Teprve na základě závěru, že tomu tak je (jinou než zemědělskou nemovitostí dle § 9 ZMV vydat nelze), došlo k jejich vydání dle § 9 odst. 6 ZMV (s výjimkou jednoho rozhodnutí o schválení dohody – viz bod 40. shora) rozhodnutím, proti němuž není přípustné odvolání (§ 9 odst. 8 ZMV), avšak je přípustná žaloba dle páté části o.s.ř.

54. Dle ustálené judikatury jsou obecné soudy mimo rámec správního soudnictví oprávněny zkoumat správní akty zásadně jen se zřetelem k tomu, zda jde o akty nicotné (nulitní), a dále se zabývat jenom tím, zda nabyly právní moci a vykonatelnosti. V rozsudku ze dne 14. května 2003, sp. zn. 28 Cdo 1472/2002 Nejvyšší soud vyslovil závěr, že jde-li o rozhodnutí příslušného správního orgánu, jímž byla posouzena důvodnost a také platnost schválené dohody o vydání věci oprávněné osobě podle zákona o půdě, je v soudním řízení na místě vycházet z tohoto rozhodnutí ve smyslu ust. § 135 odst. 2 o.s.ř.
55. V dané věci odvolací soud neshledal, že by v případě některého z rozhodnutí, jimiž došlo k vydání pozemků shora označených, šlo o správní akt nicotný (nulitní), jehož přezkoumání by bez dalšího náleželo k přezkoumání soudu i mimo rámec správního soudnictví (viz k tomu rozhodnutí uveřejněné pod č. 9/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vydávané Nejvyšším soudem). To ostatně žalovaný ani nenamítal. Odvolací soud proto z uvedených pravomocných rozhodnutí příslušného správního orgánu dle ust. § 135 odst. 2 o.s.ř. vyšel, neboť žalovaný mj. neprokázal, že by na základě správní žaloby bylo některé z nich odklizeny, resp. že by soud shledal, že pozemkový úřad rozhodl chybně, a rozhodl ve věci sám rozsudkem jinak. Námitky žalovaného o absenci závěrů o vlastnictví České republiky a náležitosti pozemků k ZPF (včetně naplnění materiálního a formálního znaku ZPF) se tak staly obsoletními, neboť tyto závěry byly vysloveny v rozhodnutích příslušného správního orgánu (a soud z nich, byť šlo o předběžnou otázku, rovněž vychází – viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, čj. 1 As 89/2008-80). Odvolací soud proto nevyhověl ani návrhu žalovaného, aby byly provedeny důkazy vztahující se k příslušnosti pozemků k zemědělskému půdnímu fondu. Toliko pro úplnost odvolací soud dodává, že žalovaný skutečně nemůže s ohledem na prostou logiku na jedné straně tvrdit, že pozemky jsou ve vlastnictví ČR, a jako takové – s poukazem na to, že k nim má úpadce právo hospodaření – je zapsat do soupisu konkursní podstaty, a na straně druhé zpochybňovat vlastnictví ČR k nim ve vztahu k žalobci b). Úvahy konkursního soudu na toto téma jsou proto prostá pochybení.
56. K požadavku žalovaného na ochranu věřitelů úpadce považoval odvolací soud za potřebné uvést, že již Ústavní soud ČSFR v nálezu ze dne 21. 12. 1992, sp. zn. I. ÚS 597/92 vyložil, že se restitučními předpisy demokratická společnost snaží alespoň částečně zmírnit následky minulých majetkových i jiných křivd, spočívajících v porušování obecně uznávaných lidských práv a svobod ze strany státu. Stát a jeho orgány jsou tedy povinny postupovat v řízení podle předmětného zákona v souladu se zákonnými zájmy osob, jejichž újma na základních lidských právech a svobodách má být alespoň částečně kompenzována. Vůdčím principem musí být vždy výše uvedený účel restitucí, k jehož naplnění je nutné, aby restituční zákony byly interpretovány ve vztahu k oprávněným osobám co nejvstřícněji, v duchu snahy o zmírnění některých křivd, v jejichž důsledku k odnětí majetku došlo. Poukaz na legitimní očekávání věřitelů úpadce (kteří by museli být upřednostněni před oprávněnými osobami) tyto zásady prolomit nemůže. V dalších důvodech pak odvolací soud odkazuje na výstižné a vyčerpávající odůvodnění podané k této otázce soudem prvního stupně.

57. Námitkami týkajícími se pozemků ve vlastnictví třetích osob (prodaných původním správcem) a pozemků vyloučených ze správy žalobce a) pro jejich charakter považoval odvolací soud za nadbytečné se zabývat, neboť o jejich vyloučení z konkursní podstaty úpadce tímto částečným rozsudkem nerozhodoval.
58. Shrnutí shora uvedené, dle ust. § 68 odst. 1 ZKV mohl žalovaný pozemky, které měly být vydány oprávněným osobám podle zákonů upravujících zmírnění některých majetkových křivd (zde ZMV a zákona o půdě), zahrnout do podstaty pouze tehdy, jestliže nároky nebyly v zákonem stanovených lhůtách uplatněny nebo byly zamítnuty. Žalobci b) až q) však v řízení prokázali, že restituční nároky týkající se shora specifikovaných pozemků byly uplatněny a nebyly zamítnuty, přičemž pravomocnými rozhodnutími příslušného správního orgánu - jejichž právní mocí došlo dle § 9 odst. 9 ZMV k nabytí vlastnictví - a dalšími listinami shora identifikovanými (kupní smlouva, listy vlastnictví atd.) též prokázali, že jsou vlastníky těchto pozemků. Žalovaný správce konkursní podstaty tak ohledně těchto pozemků nikdy nenabyl práv, která ZKV standardně se soupisem majetku konkursní podstaty spojuje, přičemž osoby, které se domáhají vyloučení věci ze soupisu, tedy žalobci b) až q), prokázali nejen to, že pozemky neměly být do soupisu zařazeny, nýbrž i to, že právo, které vylučovalo (vylučuje) jejich zařazení do soupisu majetku konkursní podstaty, svědčí jim.
59. Na základě těchto zjištění a veden názory vyjádřenými shora dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalovaného není ve vztahu k předmětu tohoto částečného rozsudku důvodné, a částečný i konečný rozsudek konkursního soudu podle ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správné body I. a III. výroku - v rozsahu v nich uvedeném - potvrdil. Bodem II. výroku pak k odvolání žalobkyně b) dle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. částečný rozsudek konkursního soudu v jeho bodě II. výroku v části týkající se pozemku KN parc.č. 21 v k.ú. Velký Újezd u Litoměřic změnil tak, že se tento pozemek vylučuje ze soupisu konkursní podstaty úpadce.
60. Při rozhodování o nákladech odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobci c) až n), jejichž účast v řízení tímto rozhodnutím končí, a žalovaným postupoval odvolací soud podle § 224 odst. 1 a 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal v řízení zcela úspěšným žalobcům právo na náhradu nákladů, jež účelně vynaložili k bránění svého práva. Vyšel přitom z toho, že rozhodovací praxe Nejvyššího soudu je konstantní v závěru, že za společné úkony při zastupování více osob přísluší advokátu ke každému úkonu pouze jedna paušální náhrada výdajů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2016, sp. zn. 25 Cdo 173/2016, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1483/2011, ze dne 24. 6. 2013, sp. zn. 32 Cdo 3295/2012, ze dne 7. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 42/2014, 21 Cdo 43/2014, ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. 29 Cdo 239/2014, nebo ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014). Pokud tedy zástupce žalobců c) až n) požadoval v rozporu s touto praxí přiznání paušální náhrady hotových výdajů každému ze žalobců zvlášť v plné výši 300 Kč za úkon (spolu s plnou náhradou za promeškaný čas), byl jeho požadavek neopodstatněný.
61. Náklady zastoupení každého ze žalobců c) až n) tak dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. c) a § 11 odst. 1 písm. a) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen vyhláška), tvoří odměna vypočítaná z tarifní hodnoty předmětu řízení (50 000 Kč) ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, snižená podle § 12 odst. 4 vyhlášky o 20 % (2 480 Kč), což při odměně za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a účast na jednání u odvolacího soudu v délce přesahující 2 hodiny) ve výši 7 440 Kč a po připočtení poměrné části 3 paušálních náhrad, jež připadá na jednoho žalobce ve výši 75 Kč (900 : 12), poměrné části náhrady za promeškaný čas cestou na jednání odvolacího soudu v délce dvou půlhodin (jež náleží zástupci pouze jednou, neboť vykonal toliko jednu cestu k soudu a zpět) dle § 14 odst. 1 a 3 vyhlášky, jež připadá na jednoho žalobce ve výši 16,66 Kč (200 : 12), a 21%

náhrady daně z přidané hodnoty činí 9 113,32 Kč na každého ze žalobců, tedy celkem 109 359,80 Kč.

62. Uvedené úvahy se neuplatní (viz opět rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2016, sp. zn. 25 Cdo 173/2016) ve vztahu mezi žalovaným a žalobcem b), vůči němuž byl odvoláním napadený částečný rozsudek konkursního soudu ve věci samé odvolacím soudem (bodem II. výroku) změněn. O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovaným tak rozhodl odvolací soud dle ust. § 224 odst. 1 a 2 a § 142 odst. 2 o.s.ř. Náklady žalobce b) sestávají z mimosmluvní odměny za zastupování advokátem za 6 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření k odvolání žalovaného a účast na dvou jednáních u odvolacího soudu v délce vždy přesahující 2 hodiny) dle § 11 odst. 1 písm. a), g) a k) vyhlášky po 3 100 Kč za 1 úkon právní služby, snížené podle § 12 odst. 4 vyhlášky o 20 % (2 480 Kč), 6 náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 (resp. odst. 3 ve znění účinném do 30. 6. 2018) vyhlášky, náhrady za promeškaný čas strávený cestou k soudnímu jednání ze sídla zástupce a zpět ve výši 400 Kč za 4 započaté půlhodiny po 100 Kč podle § 14 odst. 3 vyhlášky a odpovídající DPH. Celková suma účelně vynaložených nákladů řízení na straně žalobce b) tak činí 20 666,80 Kč.
63. O náhradě nákladů odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobci o), p) a q) a žalovaným rozhodl odvolací soud dle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. s přihlédnutím k tomu, že tito úspěšní žalobci žádné náklady v odvolacím řízení nevynaložili.
64. O zbývajících částí předmětu řízení a o nákladech řízení mezi žalobcem a) a žalovaným bude rozhodnuto samostatným rozsudkem.

Poučení:

Proti bodům I., II. a III. výroku tohoto částečného rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení účastníku, a to k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem; proti bodům I. a III. výroku je však dovolání přípustné jen tehdy, dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Proti bodům IV., V. a VI. výroku tohoto částečného rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 22. září 2020

Mgr. Martin Liška v.r.
předseda senátu